

**БЛАГОДАРЯ
НА БОГА
ЗА ТРОХИТЕ**

Бони Котър

БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА ТРОХИТЕ

Бони Котър

ИЗДАВАЧ
НОВ СВЕТ
София, ул. "Св. Кирил" 11
тел. 02/ 95 53 11, 95 53 12

Thank God for the crumbs

Bonnie Kotter

Copyright © 1986 by

Review and Herald Publishing Association

Всички права запазени. Някоя част от тази книга не може да бъде издавана в каквато и да е форма без писменото съгласие на издателите.

Благодаря на Бога за трохите

Бони Котър

© *Превод от английски:* Ивалина ИЛИЕВА

Редактор: Мирослав МИТЕВ

Компютърен дизайн: Издателство „Нов живот“

ISBN 954-719-071-7

СЪДЪРЖАНИЕ

Глава 1	
БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА ТРОХИТЕ	6
Глава 2	
БЛАГОДАРЯ НА БОГА, ЧЕ НЯМАМ БАЩА.....	16
Глава 3	
БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА	
ОТНЕТАТА ШОФЬОРСКА КНИЖКА	24
Глава 4	
БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА ИЗБУХВАНЕТО	37
Глава 5	
БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА СТРОГИТЕ ПРАВИЛА	42
Глава 6	
БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА РАКА.....	49
Глава 7	
БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА ДЪЛГОВЕТЕ.....	59
Глава 8	
БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА ВЪОРЪЖЕНИЯ ГРАБЕЖ	68
Глава 9	
БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА КИСТИЧНАТА ФИБРОЗА.....	84

БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА ТРОХИТЕ

След приказна сватба и меден месец младоженката Ивон Стемпъл току-що се беше прибрала у дома си след първия си работен ден като секретарка. Нейният съпруг проповедникът Джеф, не беше вкъщи.

След две седмици те щяха да проведат първата си евангелизация като семейство и тази вечер трябваше да започнат с посещенията на някои интересувачи се от проявата семейства. Първата им среща бе уговорена за седем часа.

„Нямаме време за губене. До един час трябва да сме на път“ мислеше си Ивон, докато влизаше в съвършено подредената кухня, за да приготви вечерята. Но когато влезе в стаята, желанието ѝ за готвене изведнъж изчезна. Пред нея на плота, точно пред ментово-зелените надиплени завеси, бяха поставени два отворени буркана с фъстъчено масло и сладко. От стените на буркана се стичаше ягодово сладко и образуваше малка локвичка под него. От дясната страна на сладкото имаше отворена торбичка с пълнозърнест хляб. Следата от трохи започваше от торбичката с хляба към тостера и свършваше при бурканите с фъстъченото масло и сладкото.

Когато тръгна към плота, нещо изхрущя под краката ѝ. Ивон изпищя и отскочи назад. На пода пред нея имаше препечена филия и *още трохи!*

При по-щателното разглеждане на бурканите с фъстъченото масло и с конфитюра Ивон откри следи от фъстъченото масло в ягодовото сладко, от ягодовото сладко във фъстъченото масло и трохи и в двата буркана.

Ивон се разбунтува. По време на приятелството им тя и Джеф бяха обсъдили всички важни аспекти на живота. Едва след като и двамата се включиха в мисионерската програма на църквата, започнаха да гледат на себе си като на нещо повече от временни познати.

Докато излизаха заедно, щателно проучиха духовните и материалните си цели, разпределението на финансовите средства, лич-

ните си интереси, дори политиката. Редовно се молеха заедно и поотделно за Божието ръководство относно възможните бъдещи отношения помежду им. Накрая, за да се уверят, че не са изпуснали нищо, участваха в консултантски срещи с уважаван и от двамата проповедник. По всички основни въпроси на живота бяха в пълно единство. Но никога не подложиха на обсъждане рутинните ежедневни задължения.

С течение на седмиците за Ивон ставаше все по-ясно, че между нея и Джеф има несъвместими различия в начина, по който извършват ежедневната домакинска работа.

Една вечер поради спешен ангажимент Ивон не успя да сгъне изпраните хавлии. Затова помоли Джеф да ги сгъне вместо нея, който случайно имаше свободна вечер. Тя беше отделила специално място в гардероба за хавлиите кърпи за ръце, тривките и хавлиите за баня бяха изрядно сгънати и подредени на специални места. Но когато се върна същата вечер, тя намери изпраните хавлии сгънати по друг начин в сравнение с тези, които вече бяха в гардероба, като кърпите за ръце, тривките и хавлиите за баня бяха смесени. Когато протестира, че хавлиите не са подредени правилно, Джеф каза простишко:

Ама какво значение има? Те всички са *чисти*, нали?

Не в това е въпросът. Когато всички хавлии са смесени, се налага да ровиш из цялата купчина, за да намериш тази, която ти трябва.

Джеф сви рамене, седна в любимия си фотьойл и продължи задълбоченото си четене на *История на Реформацията от XVI век* от Д'Обине.

Въпреки че подобни инциденти я дразнеха, имаше един особен повод за непрестанни спорове проповедите на Джеф. Той ги смяташе за „теологически стимулиращи“, докато Ивон гледаше на тях като на „теоретични упражнения“. Всяка проповед тя подлагаше на внимателна дисекция, като му обясняваше как би могъл да перефразира отделни твърдения, за да ги направи по-практични и приложими за вярващите от църквата. Седмица след седмица той внимателно изслушваше критиките ѝ и спокойно ги анализираше. След това слагаше край на разговора с твърдението:

Е, май ще трябва да се справям по-добре.

Но макар че изминаха месеци, проповедите му останаха по ней-

ните думи „сухи“ и „непонятни за хората“. По това време тя вече толкова се притесняваше, че превърна проповедите му в обект на молитвите си. Всяка сутрин в утринното си бдение тя умоляваше:

Господи, моля Те, помогни на съпруга ми да стане добър проповедник. Помогни му да направи проповедите си практични и съветите на Библията да станат живи за вярващите.

Един петък вечер, около десет часа, докато Ивон четеше в леглото, Джеф заста на вратата на спалнята. Светлината от коридора го правеше да изглежда като гравирани, а неговите 185 см заеха цялата каса на вратата. Свенливото изражение на лицето му го правеше спокоен и някак си момчешки.

Ще прочетеш ли това? Моля те, кажи ми какво мислиш по въпроса каза той и подаде на Ивон проповедта си.

Твърдо решена да не спори за съдържанието на проповедта, тя се усмихна и каза:

Разбира се, скъпи.

Джеф тръгна към нея и ѝ подаде проповедта. След това седна на края на леглото, очаквайки присъдата ѝ.

Ивон взе проповедта от ръката му, като мислено се молеше *този път* проповедта да е практична. Но докато четеше, тя можеше да почувства как раздражението в нея отново се надига. Проповедта съдържаше поетичен език, теоретични концепции и повърхностни познания по Карл Барт и Пол Тилич (световно известни теолози).

След като приключи с четенето, тя реши да използва друг подход. Вместо да се спира на отделни изречения и да се опитва да ги подобри, тя реши да задава въпроси и да го накара да се замисли какво дава проповедта на самия него.

Тук имаше някои много добри концепции каза тя с колкото се може по-оптимистичен тон. Но какво казва проповедта ти на хората? Каква вест искаш да им предадеш и те да я приложат в ежедневието си живот?

Джеф сви устните си.

Ами каза той и удари с ръка по коляното си, докато се изправяше направих най-доброто, което можах. Ако проповедта не ти харесва, можеш да я пренапишеш. Аз си лягам.

Ивон никога не беше виждала Джеф да губи търпение. Спокойното му държание винаги ѝ се струваше невъзмутимо. Но макар да знаеше, че е отишла твърде далече, гордостта ѝ и решимостта ѝ да му покаже, че дори и тя без специално образование от семи-

нарията може да се справи по-добре, я накараха да приеме предизвикателството.

Добре, ще я пренапиша.

Обувайки чехлите си, Ивон наметна халата си и тръгна по коридора към кабинета на Джеф, докато в същото време той взе пижамата си и влезе в банята, за да си вземе душ преди лягане.

Амбицирана, тя седна пред пишещата машина и започна да преработва проповедта му. Взе концепциите на Джеф и включи някои илюстрации, приложими в ежедневиия живот. Свърза със съвременни опитности библейските стихове, които той така грижливо бе проучил. След това кулминира проповедта в призив за посвещение.

В 1,30 ч през нощта тя успешно приключи преработения си шедьовър. Ивон се отпусна на облегалката на креслото в кабинета на Джеф и прочете проповедта от начало до край. Убедена, че „стадото“ ще бъде добре нахранено *тази* седмица, тя си легна доволна.

Без да протестира, на следващата сутрин Джеф прие преработения вариант, изрепетира го преди закуска и на богослужението от 11 ч го изнесе пред църквата наистина безупречно, с необходимата динамика.

Докато Ивон и съпругът ѝ стояха един до друг на вратата на църквата, изпращайки вярващите, сърцето ѝ се изпълни с гордост, когато чу коментарите на няколко души:

Проповедта беше прекрасна, пасторе.

Каза го както си е.

Много благодаря за вестта тази сутрин.

Проповедта говори направо на сърцето ми.

Пътуването от църквата към дома им беше по-скоро тихо. Джеф, който винаги смяташе за необходимо да обсъждат проблемите си открито, най-накрая отвори дума за проповедта:

Както видя, днес хората харесаха проповедта.

Като чу Джеф да казва това, Ивон вътрешно триумфираше.

Сега разбираш какво се опитвах да ти кажа.

Веднага след като произнесе тези думи, Ивон разбра, че е казала не това, което трябва. Тъй като не желаше Джеф да остане с впечатлението, че не може да напише подобна проповед, тя бързо добави:

Сега можеш да го направиш и сам.

Думите като че ли тупнаха на пода в колата. Тя се обърна към Джеф, за да види как реагира на коментара ѝ.

Това не е толкова лесно за мен, Ивон.

Той гледаше право пред себе си, докато шофираше, но жена му успя да забележи как лицето му изразяваше тревога.

Като че ли не успявам да вмъкна практичността в проповедите си. Дори когато се опитвам да се концентрирам върху това, проповедите ми пак не излизат практични приглушено каза той.

Това признание излезе от устните му с такова усилие, че триумфалното ѝ отношение се превърна в притеснение. Когато се вгледа в лицето на Джеф, Ивон осъзна, че никога досега не го беше виждала истински разтревожен. Непоклатимата му вяра в Бога, несломимият му кураж пред лицето на трудностите и решимостта му да върши Божията воля на всяка цена бяха чертите, на които така се беше възхищавала по време на приятелството им. Ивон си мислеше, че нищо не е в състояние да разтърси здравата основа, на която бе стъпил съпругът ѝ. Но сега като че ли бе изправен пред ситуация, с която не беше сигурен, че може да се справи.

„Какво направих?“ мислеше си тя. Дали не разочаровах човека, когото се опитвах да насърчавам?“ Засрамена, тя промени тактиката си:

Можеш да се справиш, Джеф. Всичко, което трябва да направиш, е да четеш проповедите на някои практични проповедници и да се концентрираш върху техниките, които те използват. Можеш дори да си купиш аудио касетите на някои добри проповедници и да си ги пускаш в колата, докато караш. Ако искаш, ще посещавате богослуженията на другите деноминации, където има добри проповедници.

Джеф не отговори на пресиления ѝ ентузиазъм. На Ивон ѝ се струваше, че той е блокирал всичко около себе си, за да може да се съсредоточи върху вътрешната си борба.

Останалата част от деня премина в механични посещения на болни вярващи. Семейството извършваше задълженията си с любовност, но и двамата изглеждаха разделени и твърде далече един от друг.

На следващата сутрин Ивон се събуди още преди зазоряване. Не беше спала добре през нощта и като че ли си спомни как съпругът ѝ стана няколко пъти през нощта. Знаейки, че е разтревожен, тя

се чувстваше лично отговорна за това.

„От брака се очаква да бъде в хармония мислеше си тя, докато обличаше халата си и тихо вървеше към кабинета му. Като че ли Джеф и аз се борим един против друг. Чувствах по-голяма близост с него *преди* да се оженим. Тогава като че бяхме по-добър екип, отколкото сега. Възможно ли е да съм допуснала грешка? Дали Бог наистина ни е насочвал един към друг? Или просто смятаме, че е така, защото *ние* го искаме?“

Сядайки в креслото пред бюрото му, тя се загледа навън. Дрезгавината започваше да разпръсва тъмнината на нощта и Венера все още сияеше през клоните на огромния чинар пред прозореца на втория етаж.

„Господи, какво става с нас? Нашето приятелство изглеждаше толкова добре. Защо бракът ни някак не върви? Толкова сме различни. Джеф е много по-теоретичен, отколкото си мислех. А аз като че ли ставам все по-заядлива в опитите си да го променя. Мисля, че наистина допринесохме нещо за Твоето дело по време на приятелството ни. А сега като че ли не сме съчетани правилно. Когато виждам как всяка седмица вярващите от църквата ни си тръгват духовно гладни, се чувствам много зле. Чувствам се отговорна да кажа на Джеф това, което виждам и чувствам, и въпреки това когато му кажа нещо, като че ли то не е най-подходящото. Не знам какво да правя, Боже. Чувствам се виновна, когато не казвам нищо, чувствам се виновна и когато кажа. Най-голямото ми желание е да видя как Джеф става добър проповедник, но как да му помогна? Разочарована съм, Господи. Очевидно, моят подход тази седмица беше погрешен. Доказах му идеята си, но научих от личен опит какво значи „пирова победа“.

Изведнъж в ума на Ивон проблясна една мисъл: „Кой призова Джеф за служенето?“

Когато думите успяха да си проправят път през мрачното ѝ настроение, тя отвърна:

Как кой? Ти, Господи!

Тогава защо не Ме оставиш АЗ да го направя проповедник?

Поразена и учудена, Ивон гледеше изгрева. „Ама разбира се!“ мислеше си тя. Това е отговорът. Опитвам се да извърша работата, която Господ трябва да извърши в живота на мъжа ми. Бог желае много по-силно от мен той да бъде добър проповедник. Той обича Своите деца много повече от мен. Познава нуждите им... Познава

и нуждата на Джеф... Какво ни беше казал проповедникът по време на предбрачните ни консултации?... О, да...

„Най-трудното нещо, което трябва да направите в брака, е да се приемете един-друг такива, каквито сте. Промяната на човешките същества е Божия работа. Никога не забравяйте различен не значи лош!“

„Различен не значи лош!“ тези думи отекнаха в съзнанието ѝ. Тук става въпрос не само за проповядването на Джеф помисли си тя. Това е основен проблем, но отвъд него стои фактът, че Джеф върши нещата *по-различно* от мен и аз се опитвам да го променя.

„Различен не значи лош!“ Тези думи не означаваха почти нищо преди да се оженим продължи да разсъждава Ивон, но как осъзнавам тяхната мъдрост сега! Опитите ми да преправя съпруга ми само ни отдалечават от единството, което Бог желае да преживеем.“

Когато първите слънчеви лъчи надникнаха зад хоризонта, Ивон застана на колене.

Господи, благодаря Ти за моя съпруг. Помогни ми да го насърчавам така, както обещах в лично написаните ни брачни клетви. Прости ми, че се опитах насила да го вкарам в калъпа, който според мен е подходящ за него. Днес Ти го посвещавам. Вземи го и направи от него това, което искаш. С Твоята помощ, Господи, от днес нататък ще бъде за него само насърчение и ще го обичам такъв, какъвто е. Помогни ми да съсредоточа вниманието си върху всички прекрасни качества, заради които се влюбих в него. А когато проповядва, помогни ми да коментирам само това, което *харесвам* в проповедите му.

През следващите две седмици Ивон спазваше обещанието си. Всеки път, когато Джеф правеше нещо „различно“ от начина, по който тя би го извършила, вместо да се оплаква, тя благодареше на Бога за раздражението и Го молеше да ѝ покаже какво Той би желал да я научи от този случай. През следващите дни започна да осъзнава, че е прекалено дребнава, прекалено перфекционистична, прекалено загрижена всичко да става по начина, смятан от нея за *правилен*. Вярна на обещанието си, след всяка проповед тя посочваше на Джеф само изказванията или нещата, които ѝ харесваха. Дори ги записваше на гърба на църковния си бюлетин, за да не ги забрави.

Неговото проповядване не се подобри за тези две седмици, но единството им се задълбочи. На третия уикенд посетиха родителите ѝ, които живееха в друг щат. По това време в родната църква на Ивон гостуваше възрастен и уравновесен пастор, когото Джеф познаваше и много уважаваше. След богослужението Джеф остана да си поговори с пастор Гордън. Докато разговаряха, стана въпрос и за проповядването.

Трябва сериозно да поработя над проповедите си сподели Джеф с госта проповедник. Вашите идеи са толкова практични и интересни. Как успявате да се справяте толкова добре?

Чета всички проповеди, които ми попаднат от известните проповедници в миналото. Член съм и на клуба на проповедниците „Касета на месеца“. Слушам аудио касети с проповеди, докато шофирам. Правя и още нещо, Джеф, ходя да слушам и други добри проповедници, независимо от деноминацията им. Ако чуя, че някой проповядва добре, продължавам да го слушам и изучавам проповедническите му прийоми. Като адвентисти от седмия ден ние имаме невероятната възможност да правим това, тъй като нашите богослужения са в събота сутрин, вместо в неделя.

Застанала до съпруга си, Ивон не можеше да повярва на ушите си. „Та нали и аз казах на Джеф абсолютно същото“ мислеше си тя. Това, което я изненада, бе, че Джеф въприемаше съветите на пастор Гордън. Той го слушаше така, сякаш това са съвсем нови идеи, които никога не е чувал.

Ивон тихо се помоли: „Господи, Ти Си толкова добър. Изпрати някой, чието мнение Джеф уважава, за да му каже точно нещата, които той не възприе, защото му ги казах аз. Благодаря Ти, Господи!“

По пътя към дома Джеф сподели с Ивон:

Пастор Гордън ми направи страхотни предложения за подобряване на проповедите ми.

След това, обръщайки се към родителите на Ивон, той попита:

Майко и татко, знаете ли някой добър проповедник, когото можем да отидем и да слушаме утре сутринта?

Оказа се, че знаеха пастор Бертрам, баптистки проповедник в местния университет, който по техните думи „получава овации от

всички свои слушатели“.

В неделя сутринта Джеф и Ивон посетиха богослужението в църквата на пастор Бертрам. Неговият основен текст за деня бе Матей 5:13. В проповедта си той неколкократно каза: „Вие сте солта на земята“. Темата бе така приковаваща вниманието, така мощна, така заинтригуваща, че в края и Джеф, и Ивон бяха просълзени.

Чувствайки се малко неудобно в непознатата църква, семейството бе седнало на последния ред, от дясната страна. Следователно те бяха първите, които си тръгнаха, както и първите, които се ръкуваха на вратата с пастор Бертрам.

Все още под въздействието на своята проповед и, без съмнение, движен от Божия Дух, пастор Бертрам погледна Джеф право в очите и каза:

Бог желае *ВИЕ* да бъдете солта на земята.

Думите оказаха толкова силно въздействие на Джеф, че той се дръпна настрана и погледна за миг проповедника. След това успя да се овладее, стисна ръката му и му благодари за вестта от неговата проповед.

Гласът на Джеф леко потрепера, когато той и жена му бавно слизаха по стълбите на църквата.

Бог ми говори днес, Ивон. Това беше страхотна проповед!

Безсилна от току-що случилото се, силата на проповедта и невероятния коментар на баптисткия проповедник, тя не можа да отговори, защото нещо бе стиснало гърлото ѝ. Всичко, на което бе способна, бе мълчаливо да се помоли.

„Благодаря Ти, Боже! Когато искаш нещо да бъде направено, знаеш как да го постигнеш. Благодаря Ти, че ми помогна да не Ти преча!“

През следващите седмици Джеф се „потопи“ в четенето и слушането на страхотни проповеди. Скоро вярващите от църквата му се възпламениха от силата на проповедите му и само за осем месеца църквата трябваше да прибави допълнителни столове, за да може да осигури места за всички посетители на богослуженията.

Изминаха почти двадесет години, откакто Ивон и Джеф за първи път се врекоха във вярност и любов. Въпреки че успяха да поизгладят някои от грубите места в характерите си, Ивон все още от

време на време намира трохи в кухнята, във фъстъченото масло и бурканите със сладко. Разликата е в това, че тя се е научила да благодари на Бога за трохите.

БЛАГОДАРЯ НА БОГА, ЧЕ НЯМАМ БАЩА

Това се случи през юли 1971 г. в североизточната част на щата Илинойс, когато мини полите бяха на мода.

Джини Андерсън седеше на последния ред в препълнената църква и ѝ беше много приятно да види толкова родители на дипломирането на децата им от Ваканционното библейско училище.

Предвзето облечени малки момиченца и излъскани до блясък малки момченца несръчно се изкачваха по трите стъпала на амвона, за да се подготвят за програмата на най-малките. Всички се качиха и ръководителката и нейните помощнички подредиха децата.

Когато редичката от малки човечета най-после свърши, Джини забеляза Рози Гонзалес тийнейджърка на около 15 години, да насочва края на детската редичка към стъпалата на амвона. Испанската красавица Рози бе средна на ръст и леко пълничка, но беше облечена в плътно прилепнала по бедрата ѝ мини пола.

Когато тя застана пред църквата до амвона, малко момиченце, което не бе успяло да намери стъпалата към подиума, се стрелна пред нея. Рози взе в прегръдките си детето, обърна се с гръб към публиката и се наведе, за да го сложи на подиума.

Жената, седнала до Джини, ахна на висок глас. Джини почувства как лицето ѝ се изчервява. Въпреки че си даваше сметка за впечатлението, което прави на многото посетители, мислите на Джини бяха насочени главно към Рози. Тя мълчешком се помоли никои да не направи груба забележка на момичето за неподходящата дължина на полата ѝ или за „неприличното поведение“.

Джини и съпругът ѝ наскоро се бяха преместили в Илинойс от Ла Порт, щата Индиана. Тъй като в новата ѝ църква нямаше клуб „Изследовател“, Джини предложи да се създаде. Тъй като обичаше да работи с деца, тя положи всички усилия, за да направи клуба успешен.

Въпреки че чувстваше, че Рози никога няма да се съгласи да

се присъедини към нещо толкова „незряло“ като клуб „Изследовател“, Джини изпитваше желание да се сближи с нея. Момичето излъчваше някаква странна и парадоксална смесица от независима самота и възпламеняващото желание за сближаване. Но първоначалните ѝ усилия се бяха оказали безплодни. Около Рози витаеше атмосфера на прекалено самочувствие, което на моменти ставаше заплашително и Рози вече бе „срязала“ г-жа Андерсън на няколко пъти. Всичко, което Джини знаеше за момичето, бе, че живее само с овдовялата си пралеля, че е отлична ученичка и проявява силни лидерски способности.

Останалата част от програмата на Ваканционното библейско училище мина добре и през времето за малкия коктейл, който последва, гостите не скъпяха похвалите си. Джини забеляза, че Рози се усмихваше, когато си тръгваше от църквата, и как тихичко благодареше на Бога.

Съботната сутрин пристигна със синьо небе, лек бриз и малка влажност приятна промяна на горещата вълна от предишните дни. „Страхотен ден за положителен отговор от Рози“ помисли си Джини, докато тя и мъжът ѝ отиваха на Съботно училище.

След като пристигнаха в църквата, тя видя Рози и пралеля ѝ г-жа Гарсия, да влизат през дясната врата на църквата. Възрастната госпожа винаги бе една от първите посетителки, които идваха в събота сутрин. Тя имаше десет деца, но всички вече бяха пораснали. Затова се „подмладяваше“, като помагаше в групата на най-малките на Съботното училище. Въпреки че едрото ѝ тяло почти нямаше скут, все пак успяваше да сложи по едно мъниче на двете си колене по време на Съботното училище, а и след това по време на проповедта.

Когато влезе в църквата, Джини веднага слезе в детската стая. Рози, облечена в друга минипола, току-що беше разположила някакви материали за сутрешния клас, които бе донесла с пралеля си. Когато Джини влезе, тя излизаше от стаята.

Добро утро, Рози!

След резервирания отговор „Добро утро, г-жо Андерсън“ и небрежен поглед към Джини, момичето продължи към вратата.

Джини бързо се обърна и тръгна с нея.

Рози, слязох тук, за да поговоря с теб. Можеш ли да ми отделиш една минутка?

Май че мога отговори тя, гледайки изпитателно жената.

Двете се спряха и се изправиха една срещу друга.

Рози, имам нужда от помощ и се питах дали няма да се съгласиш да ми удариш едно рамо.

В очите на Роза се промъкнаха лека усмивка и следа от интерес. Тя запита:

Каква помощ?

Ами, виж какво, Роза, беше ми много трудно да си намеря помощник за клуб „Изследовател“ и се питах дали няма да се съгласиш да се заемеш с тази работа. Ще се нуждая от теб всяка неделя сутрин от 9,00 ч до около обяд и тъй като живееш по пътя, по който отивам за църква, мога да те взимам и да те връщам до къщи. Ще си помислиш ли?

Може би. Какво трябва да правя?

Едно е сигурно: да ми помагаш за дисциплината! засмя се Джини.

Рози се усмихна и Джини разбра, че най-после е успяла да пробие стената около тийнейджърката.

Ще искам да помагаш на изследователите при проектите, над които работят, и, разбира се, ще имам нужда от добри предложения и идеи за бъдещи проекти. Знаеш ли, за първи път се занимавам с „Изследователите“. Тъй като не съм родена в църквата, като дете никога не съм била изследовател и сега съм истински пионер в това начинание. Наистина се нуждая от някой, който да пионерства заедно с мен. Съгласна ли си?

Джини вече виждаше, че е успяла да предразположи момичето.

Съгласна съм, стига леля да няма нищо против.

Да отидем да я попитаме предложи Джини.

Г-жа Гарсия изглеждаше доволна от тази уговорка и на следващата сутрин в 8,45 ч Джини и Роза заедно подреждаха стаята за събирането на клуб „Изследовател“.

През следващите няколко седмици двете станаха добри приятели и за Роза г-жа Андерсън стана Джини. По време на пътуванията им към сбирките на клуба и след тях Роза започна да говори с нея на най-различни теми. Понякога двете седяха в колата пред дома на момичето по 30-40 минути, преди Роза да се прибере къщи.

Скоро Джини научи, че майката на Роза живее в Чикаго и ида да види дъщеря си веднъж или два пъти в месеца. Според Роза майка ѝ работи като вътрешен дизайнер в Чикаго, защото там

заплатите били по-високи. И все пак г-жа Гонзалес искала дъщеря ѝ да има християнско образование и да израсне на село. Затова тя уредила Роза да живее с пралеля си, сестрата на майката на г-жа Гонзалес, която живеела близо до адвентното училище. Роза проявяваше дълбока обич към майка си, но никога не споменаваше за баща си.

Веднъж, когато Джини връщаше Роза у дома след специална проява на клуб „Изследовател“, момичето изглеждаше по-приказливо от всякога.

Г-жа Андерсън спря колата пред дома на Роза и момичето започна да говори за Кати, момиче на нейната възраст, посещаващо същата църква и същото училище. Роза започна да я критикува, че „прави театър“, като казва и върши нещата, които вярващите искат от нея.

В училище обясни Роза Кати казва и прави пред другите ученици точно обратното на впечатлението, което оставя в църквата.

Джини слушаше мълчаливо. Изглежда, че Роза се възмущаваше от популярността, на която Кати се радваше сред възрастните в църквата.

Изведнъж Роза прекъсна коментара си за Кати и замълча за миг. След това погледна Джини в очите и каза:

Знам, че не трябва да ходя с мини пола на църква.

Изненадана, но възхитена от неочакваната забележка, г-жа Андерсън се постара да запази спокоен, безразличен тон и наум се помоли за мъдрост как да се справи със ситуацията.

Аз не ходя с мини поли на училище продължи Роза.

Защо не?

В училище не ни разрешават, но аз не би трябвало да ги обличам и когато ходя на църква.

Но тогава защо идваш на църква облечена по този начин?

Обичам да гледам как възрастните в църквата се възмущават.

Джини замълча за миг, а след това попита:

Правилно ли те разбирам? Смяташ, че не трябва да обличаш мини поли за църква?

Точно така отговори момичето без колебание.

И ходиш с мини поли на църква, но не и на училище?

Пр-р-р-равилно! тя небрежно наклони главата си на едната страна и насочи показалеца си към г-жа Андерсън.

Джини спря за миг. След това бавно, със спокоен и равен глас каза:

Рози, каква е разликата между поведението на Кати и твоето?

Тийнейджърката леко присви очи. Челото ѝ се набръчка. Тя сви устни.

Хъммм промърмори тя, погледна Джини и кимна с глава. Разбирам какво искаш да ми кажеш. И аз също съм такава лицемерка като Кати, нали?

Г-жа Андерсън нищо не отговори. Но в себе си тя бе въодушевена от промяната, която наблюдаваше в момичето.

Аз правя и нещо друго, което не би трябвало да правя - добави Рози след малко.

Какво?

Вечер се измъквам през прозореца на стаята си и отивам да се возя на мотор с 28-годишен мъж.

Стараяйки се да запази самообладание, Джини попита:

И леля ти не подозира нищо?

Не. Просто ѝ казвам: „Лека нощ. Отивам да уча още малко“ и се затварям в стаята си. Оценките ми са хубави и затова тя нищо не подозира.

Тъй като разбираше от психология и знаеше колко често момичетата, израстнали без баща, търсят личността на бащата в любовния си живот, Джини реши да се поинтересува повече от живота на момичето.

Рози, какво е станало с баща ти?

Лампите от верандата на г-жа Гарсия разпръскваха мека светлина и Джини можа да забележи как тъмните очи на Рози заблестяха, докато тя се изтърва:

Мразя го! Той напуснал майка ми, когато съм била само на 2 години. Когато бях на 6, ми изпрати картичка за рождения ден и дори беше събркал името ми! Не знае как правилно да изпише името на дъщеря си!

Джини слушаше изблиците на горчивина. Когато бурята поутихна, попита:

Майка ти също ли изпитва негодувание към него?

Малко по-спокойна, но разтърсена, Рози отвърна:

Тя никога не говори за него.

След като момичето успя да се овладее, г-жа Андерсън се обърна и запита:

Някога замисляла ли си се, че трябва да благодариш на Бога, че баща ти не е бил до теб през детството ти?

Да благодаря на Бога? очите ѝ бяха станали огромни и объркани. Да не си полудяла?

Джини протегна ръка и взе Библията си, която държеше в жабката на колата си. Светна лампичката и отвори Библията на Ефесяни 5:20.

Това може да ти звучи странно, Рози, но чуй какво пише тук: „Винаги благодарете за всичко на нашия Бог и Отец в името на нашия Господ Исус Христос“*. Сигурно забелязваш, че тук не пише: „Благодарете само за *добрите* неща, които ви се случват“. Казва се да благодарим „за всичко“.

Разбираш ли, Рози, ти си много специална за Бога. Позволи ми да ти прочета още един текст, който може би не си чувала досега. Това е Псалм 139:14-16: „Благодаря Ти, че Си ме направил толкова чудесно сложен! Удивително е само като си помислиш! Делата Ти са чудни и колко добре зная това! Ти беше там, когато аз съм се оформял в пълно уединение! Видя ме преди да се родя и разграфи всеки ден от живота ми преди да започна да дишам. Всеки един от дните ми е бил записан в Твоята Книга!“

Рози, ако Бог е планирал всеки ден от живота на псалмиста още преди да се роди, не мислиш ли, че Той е знаел какъв баща ще имаш?

Момичето се загледа в текста, който г-жа Андерсън току-що бе прочела.

Мисля, че е знаел.

Рози, смятам, че Бог има определена цел, щом е позволил да имаш точно такъв баща.

Очите на момичето се разшириха.

Не ме разбирай погрешно, Рози. *Не* казвам, че е било Божията воля баща ти да изостави теб и майка ти. Но искам да ти кажа, че Бог е знаел какво ще се случи и не го е предотвратил, защото е знаел, че това може да се превърне в благословение за теб ако имаш правилно отношение към случилото се.

---

* Стихът е взет от превода Living Bible б.пр.

Гневът бе изчезнал от гласа на Рози, когато тя попита:

Как бащата, който съм имала, може да се превърне в благословение за мен?

Той вече е благословение за теб, Рози. Нека ти обясня. В училище получаваш предимно отлични оценки. Чудя се дали постиженията ти щяха да са толкова добри, ако имаше баща, който да придава на дома ти чувството на пълна безопасност. Мисленето, разсъжденията ти и разбиранията ти са много по-зрели, отколкото тези на връстниците ти. Питам се дали щеше да си толкова зряла за годините си, ако не трябваше да помагаш на майка си, а след това и на пралея си в домакинската работа. Ти си и естествен лидер. Забелязах, че не разчиташ на връстниците си. Ако искаш да кажеш нещо, веднага го казваш, без да разбереш дали твоите връстници са съгласни с теб. Всъщност теб като че ли не те интересува, ако те *не* са съгласни с теб. Чудя се дали щеше да проявяваш такава независимост, ако имаше баща, който да те закриля от някои от ударите на живота.

Гледам на теб като на уникална личност, която Бог желае да използва. Вярвам, че липсата на баща в живота ти са породили такива силни черти в характера ти, които иначе не би придобила.

Сега вече всичко зависи от теб. Можеш да прахосаш всички качества, които Бог е развил в теб, и да използваш уникалността си, за да отвърщаш хората от Него. Или можеш да водиш своите връстници и останалите около теб към Исус.

Притежаваш независимост, добра преценка и лидерски заложби. Сега трябва да решиш какво ще правиш с тях.

Замислена, Рози гледаше през предното стъкло на колата. Джини беше сигурна, че е стигнала до същността на проблема при Рози.

Рози, позволи ми да споделя с теб още един библейски стих, преди да си тръгнеш. Той се намира в Евреи 12:15: „Внимавайте във вас да не се вкорени никаква горчивина, защото като порасне, тя причинява големи скърби и наранява мнозина в духовния им живот“. Помисли върху тези думи, Рози. Дали запазването на горчивината към баща ти си заслужава да изгубиш благословенията, които Бог ти е приготвил?

Момичето бавно се обърна към Джини. Г-жа Андерсън не може-

ше да си спомни друг път Рози да не успее да намери думи.

Рози, защо да не преклоним глави още сега и да благодарим на Бога за липсата на баща в живота ти и след това да Го помолим да превърне твоята уникалност в благословение за прослава на Неговото име?

Рози ведро отвърна:

Искам, Джини.

Следващият ден беше събота. Г-жа Андерсън не видя момичето чак до началото на богослужението, но когато Рози влезе в салона на църквата, Джини се усмихна, защото тя бе облечена в красива пола на бели и розови цветя и полата бе дълга до земята. (Колкото и да е странно, дългите до земята рокли също бяха на мода през 70-те години.)

За отказването от мотоциклетните разходки с по-възрастния ѝ приятел беше необходимо малко повече време, отколкото за отказването от мини полите, но тя успя да се справи и с тях. Рози стана истински християнски лидер сред връстниците си и в клуб „Изследовател“. В колежа специализира бизнес администрация и след като започна успешна кариера, се омъжи за мисионер.

БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА ОТНЕТАТА ШОФЬОРСКА КНИЖКА

По една-единствена свещ бе поставена на всеки прозорец на къщата с шестнадесет стаи. Чимшир украсяваше каменната камина в дневната, а от двете ѝ страни имаше по две гравирани червени свещи. В центъра над камината бе поставена картината Младенеца в яслата, изработена от алабастр.

На ролята в края на дългата стая бе поставена огромна икебана, към която бе прикрепена панделка. На панделката бяха изписани думите: „Добре дошъл у дома, Марк!“ Гордън Стюарт бе седнал на креслото до ролята и гледаше панделката и надписа.

Марк не си беше идвал у дома в Лейк Джордж, щата Ню Йорк, откакто през септември замина за Харвардския университет. На г-н Стюарт му липсваше неговият син. Никога досега той не бе осъзнавал толкова мъчително колко бързо детството се превръща в зрялост. Гордън и Марк бяха в приятелски отношения до юношеството. След това помежду им нещо се случи. На Гордън му се струваше, че между него и сина му се появи някаква стена.

Отглеждането на Мелиса по-голямата сестра на Марк, изглеждаше толкова лесно. Тя и майка ѝ бяха много близки. Той можеше само да им даде чеквата книжка и да им каже да правят каквото си поискат през деня, и те бяха доволни. Двете тръгнаха да пазаруват, да обядват в някой шикозен ресторант и може би отиваха на кино или на концерт. След това при първа възможност Мелиса и жена му Елизабет, изнасяха само за него модно ревю. Той ахкаше и охкаше, твърдеше колко „омайни“ изглеждат с новите си тоалети. Чувстваше, че е изпълнил ролята си на баща. Но с Марк нещата стояха по друг начин.

Гордън си спомни за времето, когато Марк беше „заск“ в училището и участваше в националното състезание по плуване. Бащата присъстваше на състезанието поне на част от него. Той видя сина му да финишира трети и знаеше колко разочаровано е момчето.

Марк упорито се бе подготвял седмица след седмица, внимаваше с храненето, плуваше почти всеки ден. И сега, когато баща му го гледаше, той успя да финишира едва трети.

Г-н Стюарт можеше да види Марк, който стоеше мокър до басейна. На раменете му бе наметната хавлия, главата му бе наведена ниско, а очите му бяха приковани в пода. Бащата отиде при него, прегърна го и каза:

Няма нищо, сине. Ти си първи в моята класация.

Гордън си спомняше как тогава синът му го изгледа. Сякаш му казваше:

Не ти вярвам. Ако наистина си искрен, тогава отмени командировката си и прекарай вечерта в лекуване на нараненото ми „его“.

Но Гордън трябваше да хване самолета след 45 минути. Неотдавна той бе основал собствената си адвокатска кантора и се опитваше да се наложи. За да успее, трябваше да прави жертви или поне такава беше философията му.

Нещата от живота на Гордън се промениха. Наскоро лекарят му бе поставил диагноза „високо кръвно налягане“ и „неритмична сърдечна дейност“. Заедно с лекарствата му беше назначил безсолна диета и програма с физически упражнения. И изведнъж луксозният дом, плувният басейн, двата кадилака и членството в кълтри клуба вече не му се струваха толкова важни, колкото преди.

Освен това жената на Гордън посещаваше здравни програми и семеен семинар, спонсорирани от Църквата на адвентистите от седмия ден. Това, което му разказваше за програмата, въздействаше силно върху неговото мислене.

Елизабет бе добра съпруга. Тя редовно посещаваше Презвитерианската църква и винаги водеше децата на Неделно училище. Беше и член на група за изучаване на Библията, която всяка седмица се събираше в домовете на участниците на ротационен принцип.

Самият Гордън бе много религиозен. Но през последните години работата му стана толкова взискателна, че за него бе по-лесно да поспи в неделя сутринта, вместо да ходи на църква. Въпреки че все още се молеше преди хранене, семейното богослужение бе изоставено.

Чувствайки необходимостта от възстановяване на връзката с Христос и със семейството си, Гордън очакваше коледните празни-

ци с нетърпение. Смяташе, че това е най-подходящото време той и синът му отново да се опознаят. Може би дори щяха да наваксат малко от пропуснатото време.

Тази година Коледа нямаше да е същата. Мелиса се беше омъжила през пролетта и сега се намираше в Саудитска Арабия заедно със съпруга си изпълнителен директор на голяма петролна компания. Марк се беше обадил да каже, че за празниците иска да вземе със себе си и своя приятел Джеф. Отначало Гордън бе разочарован, но когато синът му обясни, че родителите на Джеф са в Европа и че той ще остане сам, ако не им дойде на гости, г-н Стюарт се съгласи младежът да го придружи.

„Няма начин в къща с шестнадесет стаи баща и син да не намерят място за един тих разговор“ мислеше си той.

Не мислиш ли, че е време да вземеш един душ и да се облечеш за вечеря? каза Елизабет, влизайки внезапно в стаята.

Тя бе висока, елегантна, носеше дълга, червена, кадифена пола и бяла сатенена блуза с леко надиплена яка и маншети. Леко прошарената ѝ кестенява коса бе къса и лицето ѝ бе очертано от къдрави кичури.

„На 45 години е и още е красива“ каза си Гордън, като се изправи от креслото си, за да я поздрави. Хвана двете ѝ ръце и я целуна.

Елизабет изгледа съпруга си:

Притесняваш се за тази вечер. Нали, Гордън? гласът ѝ беше мек и разбираш.

Никога не съм успявал да скрия нещо от теб - призна г-н Стюарт.

След двадесет и пет години би трябвало да те познавам твърде добре, скъпи.

Приближавайки се още повече до съпруга си, тя го прегърна през кръста и каза:

Имам чувството, че това ще е най-прекрасната Коледа, която никога сме празнували. Аз се молах за нея, Гордън. Знам колко много означава тя за теб и не вярвам, че Бог ще ни измами.

Той нежно прегърна жена си, допря бузата си до нейната и каза:

Не знам как Бог би могъл да подведе толкова прекрасен човек, посветен на молитвата!

Марк пристигна в 18,15 ч. Той помоли Хейзъл, готвачката, за отсрочка. Беше му обещано вечерята за 18,30 ч да бъде сервирана по-късно, за да могат Джеф и той да се поосвежат след пътуването. Но към 19 ч семейството вече бе седнало на масата. Марк от едната страна, Гордън от другата. Джеф и Елизабет седяха встрани.

Е, как мина пътуването до Флорида, момчета? запита г-н Стюарт.

След приключване на сесията Марк и още няколко момчета бяха отишли за няколко дни в Дейтона Бийч, Флорида, преди да се приберат по домовете си. Той и Джеф бяха пътували с елдорадото на Марк.

Беше по-хладно, отколкото очаквахме. Не успяхме да плуваме. Но все пак направихме няколко слънчеви бани отвърна Марк.

Той бе симпатичен младеж с тежка червеникава коса. Движението му доказваха, че е атлетична натура. Въпреки това беше някак тих и резервиран.

Имам няколко приятели близо до Дейтона Бийч каза Джеф. Те ни казаха къде са най-добрите ресторанти и нощни клубове.

Среден на ръст, Джеф носеше големи очила, които изглеждаха огромни на издълженото му лице.

Нощните клубове могат да ви причинят неприятности отбеляза Гордън.

Марк нервно погледна към Джеф и след това към майка си.

Как се чувстваш, татко?

Не чак толкова лошо. Елизабет и Хейзъл бдят над диетата ми като стражарски кучета. Опитвам се да вървя и по две мили всеки ден. Ходенето наистина е приятно. Вместо да си насрочвам бизнес обяди с клиентите, сега обикновено ям нещо леко за обяд и след това отивам на разходка. Удивително е колко свежо се чувствам, когато се върна в офиса. Намирам отговор за някоя заплетена ситуация, която ми е изглеждала неразрешима. За съжаление не открих това, преди здравето ми да се разклати. Надявам се, че съм направил промяната навреме. Твърде дълго съм робувал на работата си.

Без да скрива изненадата си, Марк слушаше напрегнато думите на баща си. Гордън успя да усети колко поразен е синът му.

Мислех, че ще стане земетресение, ако някога моят баща заговори по този начин отбеляза Джеф. Той е хирург и ако изобщо има работохолици, то той е един от тях.

Останалата част от разговора се въртеше главно около живота в колежа и учебните предмети. И двамата младежи се справяха добре с ученето и Марк каза, че сега вече е напълно сигурен, че иска да стане адвокат.

Тирамисуто с череша на Хейзъл бе перлата в короната на вечерта. Въпреки че обикновено на Гордън не му позволяваха да яде сладко, Хейзъл и Елизабет се съгласиха поради специалния случай да му отрежат едно малко парченце. След второто си парче Марк дръпна назад стола си и каза:

Храната беше изключително вкусна, но тя не успя да ме задържи буден. Идваме направо от Дейтона и едва сега започвам да усещам на гърба си двадесет и трите часа непрестанно шофиране.

Елизабет хвана ръката на мъжа си, и го попита:

Гордън, защо не покажеш стаята на Джеф? Сигурна съм, че сънят ще се отрази добре и на него, и на Марк. Утре ще имаме достатъчно време да си говорим.

Г-н Стюарт стана от стола си.

Стаята за гости е с изглед към езерото Джордж, Джеф. Надявам се да ти хареса.

И двамата младежи се изправиха, когато Джеф каза:

Звучи чудесно, господин Стюарт. Имам слабост към водата.

Той пожела „Лека нощ“ на г-жа Стюарт и на Марк и тръгна с Гордън.

Марк отиде зад стола на майка си и сложи двете си ръце на раменете ѝ.

Толкова се радвам, че съм си вкъщи, мамо.

Елизабет се обърна да погледне сина си, хвана лявата му ръка в своите и каза:

Много ни е приятно, че си си вкъщи, Марк. Къщата изглежда някак празна, откакто ти и Мелиса не сте тук. Колкото и да е странно, липсват ми дори и малките ви свати.

Синът ѝ се засмя, но смехът му беше някак напрегнат.

Лицето на г-жа Стюарт стана сериозно.

Марк, притеснява ли те нещо? Знам, че си изморен след дългото пътуване, но тази вечер ми изглеждаш нервен. Преуморяват ли те уроците?

Просто съм изморен, мамо бързо отвърна той. Утре ще съм като нов.

Потупвайки леко ръката ѝ, той я целуна по бузата и излезе от стаята.

Стаята на Марк бе на втория етаж срещу стаята за гости. Когато стигна до нея, баща му току-що бе пожелал „Лека нощ“ на Джеф и идваше към него.

Докато вървеше към сина си, Гордън се чувстваше изключително напрегнат, въпреки че съзнателно се стараяше да звучи спокоен, когато каза:

Много ми е приятно, че отново си у дома, Марк.

Синът също изглеждаше напрегнат. Той погледна към пода, след това към баща си.

Татко, има нещо, което трябва да стоваря от плещите си. Щях да го отложам за утре, но... Можем ли да поговорим?

Гордън можеше да почувства как вътре в него извира горещ ентусиазъм. Той се беше надявал да прекара известно време насаме със сина си, но сега, когато му се отдаваше този случай, той почувства как дланите му се изпотяват и лицето му се изчервява.

„Защо съм толкова нервен? запита се той. Преговарял съм с президенти на банки, с изпълнителни директори на огромни корпорации, с петролни магнати и дори с някои международни знаменитости. Защо съм изпълнен с толкова опасения от разговора със собствения ми син?“

Въпреки самообладанието гласът му леко потрепера, когато отговори:

Разбира се, синко. Да влезем в стаята.

Гордън седна в креслото вляво от леглото на сина си. Марк седна от лявата страна на леглото, с лице към баща си. Стараяйки се гласът му да прозвучи спокойно, Гордън попита:

Притеснява ли те нещо, Марк?

Да, това ме измъчва от две седмици и независимо как ще се почувстваш, трябва да ти го кажа.

Той отърка ръцете в джинсите си и Гордън разбра, че и дланите на Марк сигурно са изпотени.

Какво има? Да не си в беда? каза той и се наклони напред към Марк.

Синът му веднага отговори:

Не! Всъщност да...

Марк отърка дланите си още веднъж и след това изстреля:

Отнеха ми шофьорската книжка за безотговорно шофиране. Докато чакаше реакцията на баща си, Марк гледаше надолу към скута си. Гордън спря за миг и след това запита:

Това някакво недоразумение ли беше, или ти беше виновен?

Марк крадешком погледна към баща си, след това наведе глава.

Аз бях виновен. Показвах какви възможности има „Елдорадо“. С мен бяха трима приятели и аз исках да ги впечатля. Мислех си да не ти казвам, но скоро сам щеше да разбереш, тъй като застраховката на колата ще бъде повишена. А аз знам, че трябва да я платиш след първи януари.

Лицето на г-н Стюарт почервения.

Искаш да кажеш, че си карал безотговорно? Не осъзнаваш ли, че си можел да убиеш някого или самият ти да бъдеш мъртъв? Какво щеше да стане, ако ти бе отговорен за смъртта на някой от приятелите си или на някой невинен човек, който кара колата си срещу теб?

Марк отново отърка длани в джинсите и успя да вмъкне:

Знам, че беше глупаво.

Глупаво? Това е направо тъпашко! Не сме ли те учили, че колата може да бъде опасно оръжие, когато попадне в неправилни ръце? Шофирането е привилегия, а не детска игра.

Той спря внезапно и погледна сина си:

Къде се случил това?

В Кембридж, близо до университета.

Тогава кой кара елдорадото до Дейтона?

Предимно Джеф. Аз карах само когато той бе прекалено изморен.

Вените на слепоочията на Гордън изглеждаха така, сякаш всеки момент ще се пръснат. Той стана от стола си.

Искаш да кажеш, че си карал без книжка? Не знаеш ли, че ако се беше случило нещо, хората можеха да ме осъдят? Всичко, за което съм работил, щеше да е в опасност. Днес хората се съдят за щяло и нещяло. Ти учиш право и знаеш колко често хората се съдят и за какви суми!

Г-н Стюарт започна да се разхожда пред сина си.

Ти си неблагодарен, Марк. Майка ти и аз се жертвахме и работихме усърдно, за да стигнем дотук. Изпратихме те в Харвард, дадохме ти „Елдорадо“, най-добрите дрехи и всичко, което поиска!

А ето как ни се отплащаш.

Лицето на младежа стана напрегнато.

Какво искаш, татко, да ме заведеш пред Върховния съд ли? Нищо сериозно не се е случило; съжалявам за станалото. Какво друго искаш да направя?

Гордън се обърна и го погледна.

Нищо сериозно не се било случило! Съжалявал бил! Как можеш да съжаляваш, след като съзнателно си карал без книжка чак от Дейтона Бийч?

Не съм карал чак от Дейтона. Казах ти, че караше предимно Джеф изкрещя Марк.

Не ми говори с такъв тон. Не забравяй, че аз съм ти баща.

Марк погледна надолу към джинсите си и отново изтри ръцете си в тях.

Дадохме ти прекалено много продължи баща му. Но отсега нататък нещата ще се променят, млади човече. Ще се върнеш в училището със самолет или с автобус, но не и с кола. Очаквам от теб да си намериш работа и оттук нататък сам да плащаш автомобилната си застраховка.

Излизайки от стаята, Гордън затръшна вратата зад себе си. Зас танал отвън, той се спря за миг. „Какво направих? помисли си той. Не трябваше да става така. Очаквах с нетърпение Марк да се прибере у дома, за да започнем да общуваме и да станем още по-близки.“ По челото му избиха малки капки пот, докато той се обърна отново към вратата на стаята. Понечи да хване дръжката, но се спря.

„Ако се извиня разсъждаваше той, все едно да си взема думите обратно. А аз наистина смятам, че Марк трябва да е по-отговорен. Освен това той ще реши, че съм слаб и колеблив. Какъв пример ще дам на сина си?“ Той бавно отпусна ръката си. След като се вгледа за миг във вратата на Марк, бързо се обърна и тръгна.

Когато Гордън влезе в спалнята, Елизабет четеше в леглото.

Празниците ще са истинско бедствие каза той, когато мина от нейната страна на леглото и седна.

Тя сложи настрана отворената книга.

Какво става?

Току-що се скарах с Марк каза той. и след това ѝ разказа какво се бе случило.

Учудена, Елизабет се замисли и каза:

Гордън, трябваше да определиш някои насоки за поведението на Марк, за да му помогнеш да се чувства по-отговорен. Когато посещавах семейния семинар в Адвентната църква, осъзнах, че сигурно сме били небрежни при помагането на децата ни да поемат отговорност. Мислех си, че вече е прекалено късно да се направи нещо по въпроса, но може и да не е.

Съпругът ѝ стана от леглото и отиде до плъзгащата се стъклена врата, водеща към верандата с изглед към езерото. Отдръпвайки завесите, той се загледа в тъмнината.

Е, ако съм постъпил правилно, тогава защо се чувствам толкова зле? отбеляза той.

Елизабет отмахна завивките, стана от леглото и застана до него. Хвана го за ръка и той се обърна към нея. Докато говореше, тя търсеше погледа му.

Притеснява те не толкова това, което си казал, а начина, по който си го направил, скъпи - прекъсна го Елизабет.

Все още държаша ръката му, тя го заведе до малкото канапе, разположено перпендикулярно на плъзгащата се врата. Когато седнаха, тя го погледна право в очите.

Поведението на Марк е удар и за двама ни, Гордън. Вглеждайки се в себе си, осъзнавам, че се питам: „Как може *моят* син да постъпи толкова безотговорно и глупаво?“ За да бъде честна с теб, Гордън, наранена е гордостта ми. Ще ми се да мисля, че съм се справила по-добре с възпитанието му.

Съпругът ѝ остана мълчалив, докато тя продължи:

Докато посещавах този семинар, осъзнах, че и други родители изпитват същата болка, когато децата им не отговарят на техните очаквания. Като християни ние си даваме сметка, че не можем да направим нищо за миналото. Можем да се чувстваме виновни за някои неща, които бихме могли да направим по-добре, но това чувство няма да помогне на настоящето или на бъдещето, ако не предприемем положителни действия.

Точно тук вече се провалих отбеляза Гордън. Вече отговорих негативно на Марк.

Може и да си го направил, но това не означава, че всичко е изгубено. Вярвам, че Бог може да направи благословение от всяко привидно бедствие в християнския живот. Той може да преобрази и тази ситуация точно в това, което желаеш именно по-близка

връзка с нашия син.

Как, Елизабет? по лицето му бе изписано объркване. Ако се извиня, той ще си помисли, че всичко ще продължи по старому аз да плащам сметките, а той само да се възползва.

В едно си прав, Гордън: мисля, че трябва да се извиниш...

Той я прекъсна:

Не мога. Не разбираш ли...?

Елизабет допря показалеца си до устните му.

Моля те, не се вълнувай, скъпи! нежно каза тя и със закачлива усмивка продължи. Позволи ми да свърша и след това можеш да ми кажеш, че съм полудяла. Съгласен ли си?

Тя леко се засмя, а спокойствието ѝ обезоръжи мъжа ѝ и той замълча.

Не смятам, че трябва да се извиняваш на Марк за това, че си му забранил да шофира, докато не му върнат книжката, или за това, че трябва сам да плати застраховката си. Тук вярвам, че си постъпил правилно. Но като християни ние сме длъжни да се извиняваме за погрешните си действия при всяка ситуация. Смятам, че ще установиш как уважението на Марк към теб ще нарастне неимоверно, ако му се извиниш за начина, по който си подходил към проблема.

Гордън още не смееше да я погледне в очите, когато каза:

Марк изглеждаше като пребито куче, когато му се разкрещях. Защо нямах твоята спокойна глава, докато бичувах с думи сина си? Нямах намерение да го наранявам. Искам да му помогна. Но най-вече искам да осъзнае, че желая да бъде негов приятел.

Гласът му затрепери и той посегна към задния си джоб за кърпичка, за да изтрие сълзите от очите си.

Елизабет хвана лицето на съпруга си с две ръце и го целуна.

Знам, че искаш това, скъпи. Защо да не се помолим за тази ситуация още сега и да поискаме от Бога да я превърне в нещо прекрасно?

И двамата коленичиха до канапето, като всеки се молеше за Марк. Когато след молитвата се оправиха, Гордън каза:

Ще ми бъде много трудно, Елизабет, но отивам в стаята му още сега.

Г-н Стюарт почука на вратата на Марк. Когато не последва ни-

какъв отговор, той почука отново и извика през вратата:

Марк, татко е. Мога ли да вляза, сине?

Гордън чу някакъв шум в стаята и след миг синът му отвори вратата. Марк беше по чорапи. След като баща му влезе в стаята, младежът вкара ръцете си дълбоко в джобовете на джинсите си. „Също както правеше като малък, когато го хванехме, че върши нещо нередно помисли си Гордън. Изглежда също като малко момченце... едно малко голямо момче.“

Марк гледаше към пода. Внезапно Гордън си даде сметка, че самият той се чувства неловко, и затова се изкашля. След това заговори бавно и тихо.

Искам да ти се извиня, че изтървах нервите си, сине.

Марк вдигна глава, за да погледне към баща си. Очите му бяха широко отворени, докато баща му продължи да говори със спокоен глас.

Марк, искам да знаеш, че с това не премахвам наказанието за фриволната ти постъпка. Искам да ти кажа, че дълбоко съжалявам за начина, по който разговарях с теб. Ще ми простиш ли?

Онемял за миг, Марк като че ли търсеше най-подходящите думи. Когато ги намери, те звучаха колебливо:

Аз... аз съм виновният, татко. Знам, че разочаровах теб и мама.

Марк отиде до креслото и се обърна с лице към прозореца и с гръб към баща си и продължи:

Имаш причина да си ядосан. Бях неблагодарен за това, което направихте за мен.

Гордън застана до сина си и сложи ръка на широките рамене на младежа.

Марк, мисля, че и двамата бяхме неблагодарни един към друг. Само че ти имаш по-добро извинение от мен – предполага се, че като съм по-възрастен от теб, трябва да знам как да се държа.

Г-н Стюарт седна на края на леглото на сина си.

Марк, ела тук и седни до мен – той махна с ръка и Марк седна до него. Много е лесно бащата да започне да приема своя син или семейството си за даденост. Ще разбереш, както и аз разбрах, че бизнес светът представлява една бясна надпревара. Много е лесно да започнеш да преследваш материалните неща и да се стремиш към успехи и овации. Но повярвай ми, Марк, там, в света, няма нищо по-възнаг-

раждаващо от това, което се случва сега с нас. Не бих го заменил за всичките пари на света. И нека ти кажа, Марк, че нямам никакво намерение да те нараня, като настоявам да платиш собствената си застраховка. Искреното ми намерение е само за твое добро.

Мислех си за това, татко. Мисля, че бих желал не само да платя застраховката си... той се поколеба, но и да спечеля достатъчно пари, за да си купя собствена кола.

Марк, ти се шегуваш. Никога няма да можеш да спечелиш достатъчно пари от почасовата работа, за да си купиш кола, подобна на „Елдорадо“-то, което сега караш.

Знам, татко. Но през целия си живот ти си ми давал всичко, за което си мечтаех. Не искам да прозвуча неблагоприятно, но сега наистина бих желал да мога да посоча нещо и да кажа: „Ето за какво работих, то си е изцяло мое!“ Макар това да е „Форд“ или „Шевролет“ втора употреба. Не мога да ти кажа защо се чувствам така, татко. Просто е нещо, което трябва да направя.

Баща му помълча за миг.

Мисля, че те разбирам, Марк каза той накрая, след това се обърна към сина си и продължи. Ти си станал мъж, с който се гордея!

Марк се усмихна, но Гордън забеляза сълзи като на малко момче да пълнят очите на сина му. Чувстваше, че и неговите очи започват да го смъдят. Прегърна сина си и заяви:

Марк, не съм правил това с теб от години, но би ли желал да се помолиш заедно с баща си? Този баща със сигурност има нужда от твоите молитви.

Младежът се усмихна.

И този твой син със сигурност се нуждае от твоите! Никога досега не съм работил.

И двамата се засмяха, а след това Марк прегърна баща си, двамата наведоха глави за молитва и се помолиха един за друг.

След молитвата двамата мъже се прегърнаха и всеки забеляза, че очите на другия са навлажнени. Гордън се усмихна, когато избърса очите си с носната си кърпа.

Няма да кажа на никого, че сме плакали, ако и ти не кажеш.

Марк също се засмя и подаде дясната си ръка на баща си.

Сделката е сключена, татко!

БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА ИЗБУХВАНЕТО

Само два месеца бяха изминали, откакто Джон Шиндлер бе назначен за пастор на две църкви в южната част на щата Мичигън. По-голямата от двете църкви беше пълна всяка събота. Много съботи дяконите трябваше да поставят допълнителни столове, за да има места за всички присъстващи.

Освен добрите си проповеди, Джон бе започнал да обучава църковните членове да изнасят библейски часове. Всеки понеделник вечер Джон, съпругата му Пат и другите вярващи с опит в изнасянето на библейски часове водеха със себе си някой неопитен вярващ в даден дом и заедно изнасяха библейски час. С течение на времето човекът ставаше по-уверен, по-активен в изучаването и започваше да обучава друг неопитен вярващ как да изнася библейски часове. По този начин екипите за библейски часове се разрастваха, разрастваше се и църквата.

Пат се гордееше със съпруга си. С Джон бяха женени само от няколко месеца. Той наскоро бе ръкоположен и бъдещето им изглеждаше безоблачно.

Една събота сутрин Пат нямаше никакви задължения към Детското съботно училище, където обикновено помагаше. Затова реши да посети някоя от групите за възрастни. Избра една от трите групи, които се събираха в салона на църквата. Класът бе ръководен от г-н Ръсел. Разговорът се завъртя около въпроса как богослужението да бъде по-впечатляващо. Един от учениците в групата отговори, че човек трябва да се подготвя през цялата седмица, за да може наистина да се наслаждава на съботните благословения. Друг спомена за необходимостта урокът да се изучава през цялата седмица, за да се получи добра дискусия в църквата максимално правилно да се разбере истината. Трети даде добри предложения как родителите да подготвят децата си, за да имат подходящо поведение в църквата.

Изведнъж се обади Медлин Джефрис, църковната пианистка.

Смятам, че в църквата се изнасят прекалено много проповеди

гласът ѝ звучеше самоуверено и някак предизвикателно. Мисля, че трябва да има по-малко проповеди и да отделяме време да разказваме своите духовни преживявания.

Пат почувства, че се изчервява, но се постара да остане спокойна. Само преди няколко седмици Джон бе дал възможност на вярващите да разказват своите опитности след кратката си проповед. Дали Медлин не предлагаше това да се прави редовно?

Чувствайки нарастващото напрежение, г-н Ръсел се опита да насочи дискусиата в по-положителна посока.

Някои духовни преживявания са много хубави каза той любезно. Но съм сигурен, че никой от нас не би желал всяка седмица да се отделя време за тях.

С притеснена усмивка той се опита да се върне към урока. Но Медлин го прекъсна:

О, не знам. Струва ми се, че от това църквата би имала много по-голяма полза, отколкото всяка седмица да слуша проповед след проповед.

Г-н Ръсел погледна към Пат, която бе кръстосала краката си и се опитваше да запази самообладание. Тя виждаше колко неудобно се чувства учителят и как другите участници в групата започват да губят търпение.

Медлин имаше репутацията на вечен критикар, който все намира кусурите на другите. Няколко вярващи бяха предупредили семейство Шиндлер за нея, но досега те успяваха да запазят добрите си отношения с нея. Всъщност Джон и Пат я бяха включили в молитвения си списък. Много от вярващите в църквата не я харесваха и затова пасторът и жена му се молеха Бог да подейства в живота ѝ, за да я приеме църквата.

И Пат, и Джон бяха насърчавали Медлин да им помага в екипите за библейски часове. Смятаха, че ако тя се включи в свидетелстването, преживяването би ѝ помогнало да преодолее собственото си критично отношение, а така и те ще могат да се сближат с нея. Медлин винаги казваше, че смята да помогне, но никога не идваше в понеделник вечер. Накрая семейство Шиндлер реши, че най-доброто, което могат да направят за нея, е да ѝ подарят безусловната си любов и приемане.

Но сега Пат се чувстваше застрашена и мълком се помоли

за благодат да издържи негативните забележки, отправяни от жената.

Освен че тук се проповядва прекалено много продължи Медлин, не правим достатъчно, за да включим вярващите от църквата в изнасянето на библейски часове. Не можете да ни храните само с лъжичка, трябва да бъдем „отбити“, за да започнем да печелим други души за Христос.

Думите ѝ жегнаха Пат. „Но нали точно това правим“ помисли си тя. За какво говори тази жена?“

Още преди да осъзнае какво прави, Пат се обърна, застана с лице към Медлин, която стоеше няколко реда по-назад, и каза сериозно:

А ти къде си в понеделник вечер, Медлин?

За свое учудване жената пребледня пред очите ѝ. Медлин се опита да отговори и започна да заеква:

А-а-аз смятах да дойда, но... ка-ка-като че ли винаги съм заета.

Със същия леден тон, но и с лека нотка на сарказъм, Пат отбеляза:

Разкажи на всички за това, Медлин.

След това отново се обърна напред. Някъде в далечината можеше да чуе как г-н Ръсел нервно се изкашля и промърмори:

Нека да продължим с урока. Времето напредна.

Пат се чувстваше изолирана, като намираща се на самотен остров напълно забрави всичко останало, което групата каза. „Как можах да избухна по този начин? питаше се тя. И то точно пред човека, за когото се молим с Джон. Какво свидетелство дадох? Как мога да очаквам от църквата да обича Медлин, след като самата аз не мога?“

Всичко се бе случило толкова бързо. Никога не би повярвала, че е в състояние да говори така прибързано и грубо, и то пред цялата съботноучилищна група! Пат се притесни.

„О, Боже помолете се тя мълчаливо, толкова съжалявам, че нападнах едно от Твоите чедра. Не знам какво можеш да направиш с тази каша, но, Господи, предавам всичко на Теб. Знаем, че можеш да направиш нещо хубаво дори от най-лошите ни грешки. Моля Те, вземи контрол над тази ситуация и прослави името Си чрез нея!“

След като свърши молитвата си, Пат си спомни, че през тази събота ще имат Господния вечеря. „О, Господи, как мога да взема от

символите на Твоето прободено тяло и пролятата Ти кръв, след като току-що наскърбих едно от чедата Ти, за които умря?“

Веднага в ума ѝ премина мисълта: „Трябва да помолиш Медлин за прошка. С негативните си забележки тя нарани гордостта ти от постиженията на съпруга ти. Липсата на любов към нея ти позволи да я бичуваш публично. Знаеш какво казва Библията в Матей 18:15: „Иди, покажи му вината между теб и него самия“. Медлин може и да не е права да критикува, но ти трябва да живееш според библейските принципи, независимо дали другите го правят. Трябва да се извиниш за своята грешна постъпка, независимо дали тя осъзнава своите, или не.“

В края на Съботното училище Пат все още малко слисана, бавно се изправи на крака. Обърна се, за да потърси Медлин, и я видя близо до изхода на църквата. Г-жа Шиндлер бързо отиде до нея и ѝ хвана ръката точно в момента, в който тя стигна до вратата.

Жената се обърна и когато видя съпругата на проповедника, избегна погледа ѝ.

Медлин, ще ми простиш ли за това, че не бяха тактична и те нараних?

Очите на Пат говореха за загрижеността ѝ.

Г-жа Джефрис я изгледа така, сякаш не беше сигурна в това, което чува. Накрая думите започнаха да излизат бавно и тихо.

Аз-аз сигурно те наскърбих...

Г-жа Шиндлер гледаше Медлин право в очите, докато я умоляваше:

Ще ми простиш ли?

Объркано изражение се изписа по лицето на другата жена и тя, заеквайки, каза:

Разбира се..., разбира се, че ще ти простя.

След това се обърна рязко и излезе от църквата.

Медлин не остана за Господнята вечеря през този ден. Друг пианист свиреше по време на тържественото богослужение. Пат беше сигурна, че Медлин си е тръгнала от църква заради нея.

През цялата седмица, когато си спомнеш за Медлин, Пат се молеше за нея. Но и следващата събота г-жа Джефрис отсъстваше от църква. През следващата седмица Джон и Пат се питаха дали да не отидат да я посетят или просто да ѝ дадат малко време, за да се поуспокои. Решиха да изчакат още една седмица, преди да се

свържат с нея.

На следващата събота Медлин беше на мястото си като църковен пианист. „Тя изглежда толкова радостна!“ помисли си Пат. Тази сутрин сама пое инициативата да поздрави църковните членове, вместо да се оплаква, че те не я поздравяват.“

След богослужението г-жа Джефрис бе последният човек, сбогувал се със семейство Шиндлер, които бяха застанали до вратата на църквата. Когато Медлин се приближи до Пат, тя каза:

Преди две седмици не останах на Господнята вечеря, защото не смятах, че сърцето ми е право пред Господа.

Жената сведе поглед за миг. След това продължи:

Миналата събота не бях тук, защото пътувах до друга църква, където знаех, че ще има Господня вечеря. Тогава взех участие в нея, защото научих, че съм била голяма критикарка. Но вярвам и сега вече научих, че сме едно тяло в Христос и че наш дълг като християни е да се назидаваме един-друг, а не да се отхвърляме.

Пат също научи, че Бог може да вземе едно избухване и да го използва за прослава на името Си.

БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА СТРОГИТЕ ПРАВИЛА

Бев Колинс пееше лекичко, докато месеше тестото. Изведнъж спря и погледна през прозореца прекрасните цветове на есента. Утринното слънце хвърляше лъчите си по алените листа на чинара точно пред прозореца на кухнята, обещавайки още един хубав есенен ден.

„Днес трябва да намеря време, за да се поразходя край реката“ помисли си тя.

Звънът на телефона сложи внезапен край на мислите ѝ. Тя бързо изтри ръцете си и вдигна телефонната слушалка.

Добро утро! Домът на семейство Колинс.

Бев, обажда се Шърли...

Човекът от другия край на телефонната линия избухна в плач.

Като съпруга на проповедник на Бев често ѝ се обаждаха плачещи хора, но повечето от тях бяха емоционално крехки. Шърли Мороу беше стабилна, гледаше положително на живота. Нейният съпруг Дан имаше подобни възгледи и беше успешен търговски представител.

Двамата синове на семейство Мороу тийнейджърите Джон на 14, и Рич на 18 г., бяха приятни и добре възпитани младежи. На Бев и съпруга ѝ Бил винаги им беше много приятно да посещават дома на това семейство. Там царуваха смях и гостоприемство. Двете момчета като че винаги разработваха някакъв нов и интересен проект. Освен че работеха почасово, момчетата се занимаваха с авиомоделизъм, помагаха на баща си при различните домашни ремонти и участваха в спортните игри на своите приятели съседските деца. Джон обичаше да свири на пиано.

Шърли и Дан живо се интересуваха от синовете си и човек често можеше да намери Дан заедно с боричкащите се момчета по време на мач по американски футбол. На Шърли ѝ беше много приятно да кани на гости приятелите на момчетата и бе свикнала

да готви за още няколко човека. Винаги се държеше спокойно и предразполагащо.

Мислите на Бев се завъртяха като вихрушка, докато слушаше плача на Шърли по телефона. Дали нещо не се беше случило с Дан или с някое от момчетата? Стараейки се гласът ѝ да звучи колкото се може по-спокойно, тя попита:

Шърли, какво се е случило?

Изключиха Джон от училището!

Гласът на г-жа Мороу заглъхна. Бев чакаше мълчаливо, докато другата жена събра достатъчно сили, за да продължи.

Изключиха го за пушене на марихуана и този следобед настоятелят на момчетата ще го докара у дома. Това е всичко, което ми казаха по телефона. А, казаха още, че ще обсъдим подробностите, след като пристигнат.

Новината поразява Бев. Това беше първата година на Джон в адвентното училище и той я чакаше с такова нетърпение. Шърли и Дан бяха ревностни християни, загрижени за духовното и интелектуалното развитие на синовете си. Бяха решили децата им да се образуват в училищната система на църквата, дори това да означава, че по време на гимназиалния си период ще трябва да живеят далече от дома им. Рич наскоро се беше дипломирал от същото училище, което Джон посещаваше, и сега участваше в медицинската техническа дейност на местната болница.

Според Бев няма младеж по-добре подготвен или с по-добро отношение към посещението на училище от Джон.

О, Шърли, толкова съжалявам. Мога ли да направя нещо?

Дан не е в града и няма да успее да се свърже с него до вечерта. Джон и настоятелят Манер ще бъдат у дома в два следобед. Не мисля, че ще мога да се справя сама. Бихте ли дошли двамата с Бил?

Разбира се, Шърли. Искаш ли да дойдем малко по-рано, за да сме сигурни, че ще сме там, когато пристигнат?

Ще съм ти много благодарна за това.

Бил е в офиса на църквата. Веднага ще му се обади. Ще дойдем у вас в 13,30.

Г-жа Колинс спря за миг. След това реши да добави:

Шърли, това може да ти звучи много странно в момента, но не забравяй, че „всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога“. Той има нещо специално за всичко това.

В 13,32 ч пастор и г-жа Колинс почукаха на входната врата на семейство Мороу. Зачервените очи на Шърли издаваха мъката ѝ, но тя все пак успя да се усмихне, когато те влязоха в дневната.

Много ви благодаря, че дойдохте.

Семейство Колинс седнаха на обичайните си места. Бил се опита да се отпусне в обичайната си, релаксираща поза, в която обикновено сядаше в този дом, но Бев забеляза колко неловко се чувства той. Самата тя седеше на края на стола си, със сериозно изражение на лицето.

Бил се наклони напред. Челото му се набръчка, докато заговори:

Шърли, искаш ли да поговорим за това, което чувстваш в момента?

Мисля, че изпитвам негодувание, Бил. Досега нито един от синовете ми не е имал никакви неприятности и не мога да спра да си мисля, че в този случай училището е прекалено строго и несправедливо. Защо да не отправят на Джон само предупреждение при първото му нарушение?

Докато говореше, погледът ѝ излъчваше гняв. Със съзнателно спокоен и тих глас Бил отвърна:

Разбирам чувствата ти, Шърли. В подобна ситуация всеки родител би се чувствал по същия начин. Но нека последваме твоя ход на мисли до техния край. Съгласна ли си?

Г-жа Мороу кимна и веднага погледна към кърпичката, която държеше в ръце.

Знаем, че едно от правилата на училището е всеки, хванат да пуши марихуана, да бъде незабавно изключен. Да предположим, че когато Джон се върне, ти му покажеш, че смяташ училището за както каза „строго и несправедливо“ в неговия случай. Какво ще кажеш с това на Джон за правилата и авторитета?

Бев мълчешком се молеше, докато наблюдаваше изражението на Шърли. Напрегнатото ѝ, набръчкано чело се отпусна, когато г-жа Мороу отговори:

Явно с това ще му кажа, че правилата трябва да бъдат променени специално за него.

Точно така. А това каква основа полага за него при бъдещи ситуации, когато той се изправи пред други правила и ограничения, с които не е съгласен? Каква ще е реакцията му на правилата на работното му място или при брачната му отговорност, или на

коните на страната, или дори на Божия закон?

Разбирам какво имаш предвид, Бил. Но това е много горчив залък за преглъщане.

Знам, че сега не ти е леко, но в дългосрочен план подкрепянето на училищните власти ще даде по-големи дивиденди, отколкото отхвърлянето на техния авторитет пред сина ти. Всъщност, Шърли, Божието слово ни учи, че дори понякога с нас да се отнасят несправедливо, по-благородно е да се подчиняваме на властите. Позволи ми да ти прочета 1Петрово 2:18, 19, 21-23: „Слуги, приемайте авторитета на господарите си с цялата надлежаша ви покорност не само когато са добри и любезни, но дори когато са извратени. Защото е добре човек да издържа болката на незаслуженото страдание, защото Бог е в мислите му... На това бяхте призовани, защото Христос страда заради вас и затова ви остави пример, а вие трябва да следвате по стъпките Му. Той не извърши грях, не беше изобличаван в лъжа. Когато бе насилван, не отвръщаше с насилие, когато страдеше, не заплашваше, но предаде случая Си на Този, Който съди справедливо“*.

Би ли поверила сина си на Този, Който съди справедливо, Шърли? Ако го направиш, Бог ще може да направи нещо прекрасно дори от тази ситуация.

Г-жа Мороу сега вече излъчваше ведрина.

Докато говореше, ми дойдоха наум думите, които Бев ми цитира по телефона: „Всичко съдейства за добро на тия, които обичат Бога“. Къде се намира този текст, Бев?

В Римляни 8:28, Шърли. И аз вярвам, че Бог ще обърне всичко това на добро. А ти?

Може и така да стане, Бев.

Те чуха звука от затваряща се автомобилна врата. Бев погледна през прозореца на дневната.

Пристигнаха възкликна тя.

Настояателят Манер влезе в стаята с Джон и с още един младеж, който бе изключен за същото провинение. Г-жа Мороу изпрати момчетата в стаята за почивка на сутерена, докато тя говореше с настоятеля.

След като представи гостите си, Шърли покани настоятеля Манер да седне на дивана. Когато заговори, гласът на настоятеля бе неспокоен:

44 Ужасно съжалявам за случилото се, г-жо Мороу. Искам да зна-

ете, че според училищното ръководство Джон е добро момче, но не е бил разумен при избора си на приятели. Видяхме го да пуши марихуана с няколко момчета, които нямат същото поведение като сина ви. За съжаление училището не може да съди учениците само по отношението им и трябва да изчака, докато нарушат някое правило, за да се предприемат законосъобразни действия.

Със спокоен глас тя попита:

А вие наистина ли видяхте моя син да пуши марихуана?

Настоятелят погледна към пода, а след това право в очите ѝ.

Боя се, че да, г-жо Мороу.

Шърли се опита да се пребори със сълзите си, но не успя.

Сега в разговора се включи Бил.

Г-н Манер, какво означава това за бъдещото учение на Джон в училището ви?

Ами, разбира се, той не може да се върне в училището тази година, но следващата есен може да кандидатства отново.

Шърли успя да се посъвземе и запитва:

Какви са шансовете му отново да бъде приет през есента?

Ако не се забърква в неприятности и има добри препоръки, шансовете му би трябвало да са доста добри. Джон искрено съжالياва за провинението си, г-жо Мороу. Ако вие и съпругът ви подкрепите училището в това решение, смятам, че в резултат ще имате по-силен в морално отношение син.

Пасторът и жена му току-що ми казаха нещо подобно. Започвам да вярвам в това.

По лицето на Шърли се появи усмивка.

След като се върна от командировката си и след подобна вътрешна борба, Дан Мороу прие решението на училищните власти. След това семейство Мороу записа сина си в местното общообразователно училище.

За да демонстрират личното си неодобрение от постъпката на Джон, родителите му позволиха в продължение на един месец да посещава само уроците в училище, седмичния урок по пиано и богослуженията в църквата. Не му разрешаваха никакви развлечения извън дома. През този период наложиха забрана дори за гледането на телевизия.

---

* Нов английски превод на Библията.

Седмица и половина след завръщането на Джон семейство Колинс отново посети дома на Мороу. Когато влязоха в дневната, почувстваха, че нормалните отношения се възстановяват. Единственият елемент на напрежение идваше от мълчанието на Джон, който седеше на края на стола си пред пианото и гледаше към четиримата въззрастни. Нямахме го обикновеното въодушевление да сподели със семейство Колинс последното си начинание.

Бил го погледна и му се усмихна.

Е, как вървят нещата при теб, Джон?

Тийнейджърът погледна надолу и започна да люлее напред-назад десния си крак.

Добре каза той тихо.

Бев вече не можеше да се сдържи да не сподели своята идея с Джон и семейството му.

Джон, в църквата имаме малък проблем и се питахме дали няма да се съ согласиш да ни помогнеш?

Главата му бързо се вдигна и той погледна изпитателно Бев. Очите му изразяваха нескрита изненада.

Какъв проблем?

Ами, както знаеш, нашият хор вече започна репетициите си за коледния концерт. В църквата имаме само една пианистка, а тя често отсъства от града. Така че напоследък ни се наложи да репетираме без корепетитор. Това не е никак лесно за хор от доброволци, които не четат ноти. Затова се питахме дали не би се съгласил да ни станеш помощник-корепетитор. Всъщност трябваш ни за репетицията още тази седмица.

Джон погледна към родителите си, след това отново към Бев, а тъмно-кафявите му очи се оголемиха.

Бих се съгласил с радост..., ако родителите ми нямат нищо против.

Бил и Бев погледнаха към г-н и г-жа Мороу. Дан погледна крадешком жена си и каза:

Мисля, че това може да се уреди. Какво ще кажеш, Шърли?

Шърли грееше от радост:

Ще ми е много приятно, ако го направи.

През следващите месеци Джон наистина започна да свири за хора. Музикалните му умения станаха толкова добри, че той публично акомпанираше на хора много пъти, свиреше солови изпъл-

нение и на богослуженията. Хорът и вярващите от църквата много го харесваха.

Годината бързо измина. На следващата есен училището, което го беше изключило, отново го прие. Но този път Джон веднага се включи в училищния хор. Когато учениците и училищните власти разбраха за музикалните му способности, го засипаха с молби да свири на сутрешните богослужения и да акомпанира на различните певчески и инструментални групи.

Джон завърши тази и следващите две учебни години успешно. По време на втория срок от последната си година в училището той изпрати писмо на родителите си. За тях от особено значение бяха три абзаца от писмото му:

„Последната ми учебна година бързо се приближава към своя край. Преди да приключи, бих искал да ви кажа колко съм ви благодарен за всичко, което направихте за мен. Знам, че сумата за обучението ми е представлявала голяма жертва за вас. Искам да ви благодаря, че бяхте достатъчно грижовни, за да се жертвате за мен.

Благодаря ви и за това, че не ме изоставихте, когато се провалих първата година.

Мислех и много се молих за това, с което искам да се занимавам в живота. Все още не съм напълно сигурен, но искам да помагам на другите хора – може би да стана проповедник, лекар или настоятел в момчешко общежитие.“

Шърли изтри сълзите от очите си и подаде писмото на Дан, за да довърши четенето му той. Успя само да каже през сълзите, стичащи се по зачервеното ѝ лице:

Благодаря на Бога за строгите правила!

БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА РАКА

Часовникът на стената показваше 3,00 ч сутринта. Тъй като не можеше да заспи, Шери Шафър се вглеждаше в тъмнината.

Моля Те, Боже умоляваше тя, дай ми увереността, че мама и татко имат вечния живот.

Съпругът ѝ Уоли и тя току-що се бяха върнали в Кентъки от Индиана, където бяха отишли да посетят родителите ѝ и тя беше много притеснена. Нещо не беше наред нещо, което единствено дете син или дъщеря може да усети преди който и да е друг.

Прекаленият интерес на родителите ѝ към живота, критичното им отношение към църквата, страстното им оспорване на вегетарианството и унизителните забележки към местния пастор оставиха празнота в сърцето ѝ. Всяко усилие за положителен религиозен разговор като че ли предварително бе обречен на неуспех. Шери се чувстваше разочарована, потисната и победена.

Уоли отписа преживяването с думите: „Не си го слагай на сърце, скъпа! Просто родителите ти са си такива!“

Но тя не беше съгласна. Нещо вътре в нея я убеждаваше: „Моли се за родителите си!“

Четири месеца по-късно, през една гореща августовска вечер, телефонът извъня. Обаждаше се баща ѝ:

В края на седмицата на майка ти ще ѝ правят операция нищо сериозно. Лекарят казва, че това е някакъв мастен тумор. Намира се на бедрото ѝ.

Шери веднага пристигна със самолета. Тя щеше да присъства на операцията и да остане да помага на майка си през периода на възстановяването.

Вечерта след пристигането ѝ в Индиана и при посещението в болницата Шери и баща ѝ разговаряха с лекаря. Той ги информира, че „мастният тумор“ е всъщност фибросаркома бавно разрастващ се рак. Каза, че туморът е голям и дълбок и че в най-добрия случай операцията ще остави г-жа Шафър с отпуснат, безполезен крак. Предложението му беше за ампутация на крака и част от бедрото

с надеждата, че това ще спаси живота ѝ.

Шери бе поразена. Баща ѝ беше разстроен и ядосан на лекаря. Защо не са му казали по-рано? Докато се опитваше да успокои баща си, Шери се бореше да убеди сама себе си, че все още има надежда.

Не се притеснявай татко, Бог има план и Свои основания за това.

Когато същата вечер Шери се качи в стаята, в която живееше, докато не беше омъжена, сърцето ѝ беше като празно. Трябваше да прави усилия да върви и да принуждава краката си да се движат.

„Удивително е колко различна изглежда стаята, когато знаеш, че човекът, който я е приготвил за теб, е изправен пред смъртта“ мислеше си тя. Покривката на леглото, каренцата, нощната лампа, копринената кукла на леглото всичко това крещеше: „Мама!“ Смелата фасада вече не беше нужна.

В мъката си Шери се отпусна на пода пред прозореца, където винаги се беше молела, докато живееше в този дом нейният „молитвен прозорец“. Сега, без да поглежда към тъмнината навън, започна тихо да се моли през сълзи:

Защо, Боже, защо? Майка ми е толкова активна. Да ѝ се отреже кракът за нея би било по-лошо от смъртта. Молех се да ми дадеш увереността, че родителите ми имат вечен живот а сега Ти ще отнемеш майка ми, без да ми дадеш тази увереност, и ще оставиш баща ми огорчен и гневен? *Така* ли отговаряш на молитвата ми?... Или това наистина е единственият начин, по който можеш да изпълниш молбата ми? О, Боже, помогни ми да имам достатъчно сили и достатъчно вяра, за да Ти се доверя.

Шери се моли и чете от Писанието почти през цялата нощ, изследвайки сърцето си, питайки Бог какво да прави. Лекарят я беше посъветвал да не казва на г-жа Шафър за рака. Според него майка ѝ нямаше да бъде емоционално способна да приеме истината. Обаче Шери не беше съгласна. Доколкото си спомняше, майка ѝ винаги е била човек на молитвата, със силна вяра несъвършена и съвсем човешка, разбира се, но човек, на чиито молитви Шери винаги се е възхищавала. Дъщерята вярваше, че все още съществува изворът на сила, от който можеше да се черпи.

На следващата сутрин Шери се обади на лекаря по телефона.

Какво ще стане, ако майка ми не се подложи на операцията?

Лекарят отговори, че ще се опитат да приложат кобалтова терапия, за да видят дали не могат да свият или поне да спрат развитието на тумора, но настояваше за операция.

След като Шери поговори с баща си, и двамата се съгласиха, че си струва да опитат с кобалтова терапия. Лекарят щеше да се постарее да я уреди колкото се може по-скоро и г-жа Шафър щеше да бъде лекувана амбулаторно.

Докато пътуваха към болницата, за да вземат г-жа Шафър у дома, г-н Шафър беше много намусен. Само веднъж той наруши тишината, за да каже:

Какъв край за един тридесет и четири годишен брак!

Шери знаеше, че и баща ѝ изпитва същото страдание като нея. Кобалтовата терапия бе вариант, който предлагаше *слаба* надежда, но поне имаше надежда. Тя се постарее да звучи колкото се може по-позитивно, когато отговори на забележката на баща си.

Възможно е кобалтовата терапия да помогне, татко!

Да кажем ли на майка ти, че това е рак? попита баща ѝ.

Звукът от думата „рак“ бе почти като погребален звън. „За тази болест се знае толкова малко“ помисли си тя. Малко се напрегна, когато отвърна:

Не бих споделила информацията доброволно, татко, но ако майка ме попита, няма да я излъжа.

Баща ѝ я гледаше внимателно, докато дъщеря му говореше, но очите му останаха вперени в пътя пред него.

Когато съпругът и дъщерята на г-жа Шафър пристигнаха, тя си бърбеше с пациентката на съседното легло. Изглеждаше в добро настроение и бе приятно изненадана, когато научи, че си отива у дома и че ще се подложи на лечение с радиация, вместо на операция. Обличайки се бързо, тя събра своите вещи и се сбогува с другата пациентка. Когато г-жа Шафър вървеше по коридора, тя помахаша за довиждане на друга жена от съседната стая, с която се запознала в болницата. Пациентката извика:

Къде отиваш?

И г-жа Шафър отвърна жизнерадостно:

Отивам си у дома!

„Отивам си у дома!“ Думите отекваха в ума на Шери. Жизнера-

достността, с която говореше майка ѝ, само увеличаваше мрачното настроение на младата жена. „О, Боже мислеше си тя, ако майка ми знаеше истината, какво щеше да стане с нея? Тя е толкова наивна. Не подозира нищо.“

Майка ѝ говореше за жената, с която беше в една стая. Тя се възстановяваше от мастектомия.

Лекарите не са сигурни, че са успели да извадят всичко каза г-жа Шафър. Но тя не знае това. Мъжът ѝ ми каза. Горката женица!

Шери чувстваше краката си като някакви гумени придатъци. Стомахът ѝ се беше свил, но тя успя да се усмихне механично, когато една от медицинските сестри им помахала приятелски.

Когато седна на задната седалка на колата, Шери беше благодарна, че ще има на разположение няколко минути, за да дойде на себе си, преди да се наложи да погледне майка си в очите. Тя трябваше да скрие притеснението си, а това се постига по-лесно чрез гласа, отколкото чрез изражението на лицето. Майка ѝ винаги успяваше да разгадае вестите как се чувства дъщеря ѝ.

Но тя имаше на разположение само няколко минутки, защото веднага, след като г-н Шафър седна на шофьорската седалка, г-жа Шафър започна да задава въпроси.

Много ми е приятно, че си тръгвам от болницата. *Мразя* болници... Между другото, на какво лечение ще ме подлагат?

Шери се смути, но за нейно успокоение баща ѝ започна да отговаря на въпроса.

Нарича се кобалтова терапия. Доколкото разбирам, някаква машина насочва лъчите към тумора. Предполага се, че лъчите свиват тумора.

Но това е прекрасно! отвърна г-жа Шафър.

Тялото ѝ изглеждаше толкова спокойно и отпуснато, докато тя вдъхна дълбоко:

Е, поне не е рак.

Нито г-н Шафър, нито Шери отговориха на забележката. Последвалата я дълга пауза говореше достатъчно.

Г-жа Шафър внезапно се наклони на седалката си към своя съпруг. А челото ѝ се набръчка.

Рак ли е? Рак ли е?

Г-н Шафър нищо не каза. Той се вираше напред в пътя, като че ли издялан от камък.

Обръщайки се с лице към дъщеря си, г-жа Шафър запита: 51

Рак ли е?

Шери почувства в гръдния си кош някакво изтръпване, което започна да се предава и към ръцете. Тя почти не си даваше сметка, че устните ѝ се движат, но чу думите да излизат бавно и тихо някъде отвътре.

Да, майко.

По лицето на майка ѝ се изписа поразена изненада.

Кобалтовата терапия е съвсем нова и понякога е твърде успешна каза Шери.

Г-жа Шафър погледна съпруга си:

Лекарят беше казал, че това е мастен тумор и че тези тумори никога не са злокачествени.

Г-н Шафър се обърна, за да погледне жена си.

И на мен ми каза същото, скъпа. Не ми каза, че е рак, докато не пристигна Шери.

Но защо не ми е казал?

В този момент г-жа Шафър изглеждаше по-притеснена от това, че е била предадена, отколкото от самата болест.

Шери обясни, че според лекаря тя няма да е в състояние да приеме истината и не я е уведомил, за да не предизвика ненужна травма. Докато говореше, Шери наблюдаваше лицето на майка си.

Майко, аз не съм съгласна с лекаря. Казах му, че ти си християнка и че вярата ти в Бога е достатъчна, за да ти помогне успешно да издържиш това изпитание.

Лицето на майка ѝ стана по-ведро.

По пътя към дома бащата и дъщерята изложиха алтернативите, които г-жа Шафър имаше по отношение на състоянието си. Тя също се съгласи да се подложи на кобалтова терапия.

Бих предпочела да умра, отколкото да загубя крака си каза тя.

Г-жа Шафър се прибра от болницата в дома си в петък. Същата вечер, точно при залез слънце, започна да ромоли нежен дъжд и остави след себе си най-ярката дъга, която Шери и родителите ѝ някога бяха виждали. Дъгата бе оформена като свършена арка и изглеждаше така, сякаш краят ѝ опира точно в съседния двор. Далечните дървета блестяха със сребристи и златисти отблясъци, а тревата по полето искреше от дъждовните капки, приличащи на диаманти. При гледката и тримата бързо излязоха навън, за да позволят на Божествената красота да ги обгърне.

Майко заговори Шери, вярвам, че Бог направи това представление специално за теб. Това е дъгата на Неговото обещание. Вярвам, че с това Той те уверява да Му се довериш, за да те преведе през това изпитание.

Очите на г-жа Шафър останаха вперени в дъгата, когато отвърна:

Смятам, че имаш право, Шери.

Сърцето на дъщерята бе спокойно, докато пътуваше към дома си в Кентъки. „Сигурно Бог използва това преживяване мислеше си тя, за да съживи прекрасната християнска опитност на родителите ми.“

Последваха дълги седмици на кобалтова терапия и Шери бе в постоянен контакт с родителите си чрез писма и телефонни разговори. Най-накрая по телефона се чу добрата новина.

Лекарят каза, че туморът се е свил и ще е безопасно да бъде премахнат. Майка ти ще бъде оперирана следващата седмица обяви баща ѝ.

Благодаря на Бога! отвърна Шери.

Наистина сме Му много благодарни, скъпа! отговори баща ѝ. Той беше твърде добър към нас.

Този път няма да е необходимо да идваш за операцията, Шери. Очертава се като рутинна операция и тъй като туморът е по-малък, не очакваме възстановяването да е продължително.

Вечерта преди операцията Шери и Уоли се обадиха в болницата, за да се помолят с г-жа Шафър. Тя беше в добро настроение и бе възхитена, че туморът се е смалил и че няма да е необходима сериозна оперативна намеса.

Но в 21,00 ч телефонът иззвъня и Уоли вдигна слушалката.

Уоли гласът от другия край на телефонната линия трепереше. Туморът не се е свил. Докторът ни е излъгал! каза г-н Шафър.

Татко, това е неетично! възкликна Уоли. Не би трябвало да постъпва по този начин. Откъде знаеш, че е вярно?

Вярно е. Стажантът, който се грижеше за жена ми, когато първия път беше в болницата, току-що мина да я види. Той носеше нейната история на заболяването и отново премери тумора. Майка ти го попита колко се е свил туморът, а той отговори: „Но той не се е свил! Тук е описано всичко. Туморът си е със същите размери, както когато бяхте тук последния път.“ Какво да правим, Уоли?

Ако това е вярно, татко, то аз нямам никаква вяра на твоя ле-

кар. Трябва да провериш.

Проверих. Стажантът ни е казал истината. В момента момчето се притеснява, че ни е казало истината. Казах му да не се безпокои за това. Ако му направят нещо, няма да оставя камък върху камък от тази болница. Но какво да правим с операцията, Уоли?

Мисля, че майка сама трябва да вземе решение. Никой не може да ѝ каже какво да прави. Става въпрос за нейния крак и за нейния живот. Колкото и да е трудно, тя сама трябва да реши.

Уоли се помоли с тъста си и г-н Шафър обеща да се обади, за да им съобщи решението на жена си.

В 21,45 ч се обади г-жа Шафър. Уоли вдигна телефона и Шери се включи към другия телефонен апарат.

Реших да не се подлагам на операция – обясни г-жа Шафър. Бог може да ме излекува, ако иска. А ако не иска, то по-скоро бих умряла, отколкото да изгубя крака си.

Винаги съществува възможността от помазването каза зетят. Ако си решила да не се оперираш, винаги можеш да изложиш случая си пред Бога, както Той посочва в Яков 5:14.

Г-жа Шафър се съгласи да я помажат и се обади на Шери и Уоли няколко дни след изписването си, за да ги попита дали ще присъстват на специалния обред. Шери и Уоли бяха на двата телефона, както и семейство Шафър, в един четиристранен телефонен разговор. Говориха за провеждането на помазването.

Не искам пастор Дикерсон да ме помазва! заяви г-жа Шафър.

Но защо? запита Шери.

Защото не го харесвам.

Направил ли е нещо, с което да те обиди?

Не, просто не ми харесва как проповядва. Винаги отправя приживи. Направо ме подлудява с тях.

Гласът на Шери стана напрегнат:

Но, мамо, това показва, че той е загрижен за църквата си. Няма причини да не го харесваш.

Той е загрижен в църквата да има повече вярващи и повече пари. *Ето* за какво е загрижен.

Пастор Дикерсон бе запознал Шери и Уоли преди брака им и те го познаваха много добре.

Това не е вярно, майко! възрази Шери. Познавам пастор Дикерсон. Той е посветен и искрен човек.

Е, аз пък не го харесвам. И не желая той да ме помазва. Дори не искам да бъде в стаята, докато ме помазват. Ще помоля предишния ни пастор да ме помаже.

Лицето на дъщерята почервения и докато отмяташе кичур коса от очите си, забеляза, че челото ѝ е изпотено. Не можеше да повярва на ушите си! Точно това отношение бяха проявили родителите ѝ, когато преди няколко месеца тя беше започнала да се моли за духовното им състояние. Мислеше си, че то се беше променило, откакто двамата се сблъскаха с проблема с рака. Но ето го пак реално, както винаги.

Очевидно Уоли почувства напрежението на жена си, защото се намеси в разговора с тих, но твърд глас:

Майко, помазването е много свят обред и към него трябва да се пристъпи след подходяща духовна подготовка. Трябва да помним, че няма никаква сила в маслото, което се използва в ритуала. Силата идва от Бога и Той може да я даде в пълнота само когато отношенията ни са в хармония с волята Му.

Значи искаш да кажеш изстреля г-жа Шафър, че пастор Дикерсон трябва да ме помаже, така ли?

Не, разбира се, че може да те помаже този, който желаш. Но трябва да сме в мир и единство помежду си, преди да престъпим към толкова свят обред.

Сега в разговора се намеси и г-н Шафър.

Мисля, че много се разприказва, Уоли. Двамата с жена ми всяка сутрин провеждаме утринно богослужение и сме се молили за това. Нямаме нужда от повече проповеди по въпроса.

Нямах намерение да звуча като проповедник, татко. Мога ли поне да ви предложа преди помазването да прочетете няколко глави от книгата *По стъпките на Великия Лекар*?

Не, не можеш. Двамата с майка ви сме изчели всичко необходимо по въпроса. Сега е най-добре да приключваме с този разговор. Жена ми трябва да си ляга. Необходима ѝ е почивка.

След неловкото сбогуване Шери и Уоли застанаха един срещу друг.

Съжалявам, скъпа каза той и нежно я прегърна.

Не съжалявай, Уоли. Ти направи, каквото можа.

Шери се притисна в него и зарови глава в гърдите му, докато сълзите ѝ започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Изминаха три изпълнени с напрежение дни, през които Шери се питаше какво да прави. Дали да пише на родителите си? Дали да се обади на пастор Дикерсон? Дали просто да продължи да се моли? Спря се на последния вариант.

Вечерта на третия ден телефонът иззвъня и когато вдигна слушалката, чу познат глас.

Здравей, скъпа каза г-жа Шафър. Искам да знаеш, че четох от книгата *По стъпките на Великия Лекар*“, както ми препоръча Уоли. На стр. 228 и 229 (на бълг. стр. 185) в главата „Молитва за болните“ намерих нещо, което направо ме поразя. Нека да ти го прочета:

„Ако някой желае да се молите за неговото оздравяване, трябва да му се обясни, че... който иска да получи Божиите благословения, трябва да изповяда и остави греховете си... Греховете от личен характер трябва да се изповядат на Христос... А всеки публичен грях трябва да бъде изповядан публично. Неправда, извършена към някого, трябва да бъде уредена с оскърбения. Ако някой, който се моли за оздравяване, се е провинул в клеветничество, трябва да се изповяда пред Бога и пред засегнатите... Когато неправдата бъде отстранена, тогава можем уверено да представим пред Господа нуждите на болния според напътствията на Неговия Дух.“

Искам да знаеш, че помолих пастор Дикерсон да ми прости за критичното отношение към него. Помолих го да присъства и да се помоли при помазването ми.

Слава на Бога! почти изкрещя Шери.

Г-жа Шафър продължи:

Освен това прочетох какво пише в *По стъпките на Великия Лекар* в главата „Месото като храна“ за връзката между консумацията на месо и рака. Реших, че вече няма да ям месо. Сега разбирам, че ако не се съобразя с този съвет, за мен би било самонадеяно да се моля за Божието изцеление.

Какво мисли татко по въпроса?

Шери спря дори да диша, докато чакаше отговора.

Старият ти баща е на другия телефон, Шери намеси се г-н Шафър. Това, което майка ти казва, се отнася и за мен. Май, че никога не си чак толкова стар, за да не можеш да научиш нещо ново.

56 Помазването протече според предварителната уговорка и на не-

го присъстваха Шери и Уоли. Пастор Лундстром, предишният им проповедник, извърши помазването, но и той, и пастор Дикерсон се помолиха поотделно. Г-жа Шафър каза, че по време на помазването е почувствала нещо като електрически ток да преминава през крака ѝ, докато пасторите са се молели.

Помазването се състоя преди единадесет години и г-жа Шафър все още е с два крака. А Шери и родителите ѝ вече знаят, че Бог е достатъчно велик, за да превърне нещо толкова опустошително, като рака, в благословение.

БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА ДЪЛГОВЕТЕ

Пастор Бил Конклин слезе от колата си и тръгна към дома на семейство Клустер. Хладният вечерен бриз на Големите димящи планини беше така освежителен след горещия и влажен ден, който преживя в долината.

Това беше последното му посещение за деня и той тихо се помоли, докато се качваше по каменната пътечка на скромния дом. През изминалите две години беше идвал тук няколко пъти, надявайки се да се сприятели с Фред Клустер. Съпругата на Фред беше член на Църквата на адвентистите от седмия ден и редовно посещаваше богослуженията с двете им деца Лайза на 12, и Шейла на 8 г. Но съпругът ѝ не проявяваше никакъв интерес към Бога.

Пастор Конклин успя да се сприятели с мъжа. Те проявяваха взаимно уважение, но Фред и до днес не прояви какъвто и да било духовен интерес.

Днес той се бе обадил в църквата и бе оставил съобщение на секретарката, че би желал да се срещне с пастор Конклин, за да запише дъщерите си в църковното училище. Уговориха си среща за 19,30.

Когато стигна до вратата, пастор Конклин погледна часовника си, който показваше 19,29. Шейла отвори вратата и се усмихна. Усмивката ѝ разкри две предни заешки зъбчета с празно място от двете им страни. Трапчинките в бузите, правата руса косица и сините очи го накараха да си спомни собствената си дъщеря, която сега беше второкурсничка в института.

Синтия Клустер дойде от кухнята. Тя беше висока, слаба жена с деликатни черти и по лицето ѝ често се появяваше усмивка.

Влизай вътре, пасторе. Радвам се да те видя каза тя и избърса ръце в престилката си. Сега ще отида да намеря Фред. Кравата ни таман изскокна през оградата и той трябваше да я върне обратно и да поправи оградата.

Не го безпокой, Синтия. Аз ще отида навън да видя дали не мога да му помогна с нещо.

58 Дума да не става, пасторе. Я си виж костюма. По-добре седни

на официалния фотъойл, докато извикам Фред.

Бил знаеше, че няма смисъл да настоява да излезе навън, за да помогне на Фред. Синтия беше образец на южняшкото гостопримство. Тя и Фред бяха почти старомодни в респекта им към проповедниците. Пастор Конклин винаги се чувстваше като кралска особа в техния дом. Нямаха много материални блага, но това, което имаха, го споделяха с радост.

„Официалният фотъойл“, за който бе споменала Синтия, бе кожено кресло, наследено след смъртта на майка ѝ. То изглеждаше не на място в скромната стая, обзаведена със старички мебели от различни разпродажби. Но тъй като бе най-новият и най-удобен стол в къщата, семейство Кластер винаги го предлагаше на пастора по време на посещенията му. Тази вечер пастор Конклин бе особено благодарен за това. Денят беше много горещ. Сядайки в креслото, той облегна главата си назад. Гърбът и ръцете му можеха да усетят хладината на кожата. Как е възможно днес в града да е толкова горещо, а тук, в планините, да е така прохладно? Прохладата му напомни, че приближава есента и че след две седмици ще започне учебната година. Затова трябваше да посети още няколко домове, за да види дали би могъл да запише децата в новото основно училище, което църквата откриваше.

Шейла застана до него, държейки в ръка картината на червен фар, която бе оцветила от книжката си. Потънал в мислите си, той почти бе забравил, че тихото, кротко момиченце е в стаята.

Пасторе, харесва ли ти тази картинка?

О, да, Шейла, много ми харесва. Ти оцветяваш много добре, а червеното е любимият ми цвят.

Тя срамежливо се усмихна с розовите си устни. След това погледна надолу и леко се изчерви, като каза:

Подарявам ти я, пастор Конклин.

О, много ти благодаря, Шейла. Ще я сложа на дъската за съобщения над бюрото ми.

Усмихвайки се, момиченцето се завъртя и изхвърча през вратата, без да каже нито дума.

Той се усмихна, когато се обърна да я види как размята плитчици на поляната пред къщата. „Колко несдържани са децата, когато са доволни от нещо“ помисли си той.

Здрасти, проповеднико!

Поздравите на Фред винаги бяха смели и той винаги наричаше пастор Конклин „проповеднико“. Г-н Клустер беше влязъл в къщата през задния вход и сега бе застанал на вратата, разделяща кухнята от дневната, където бе седнала Конклин.

Бил Конклин обърна главата си, за да погледне Фред. След това се изправи, за да го поздрави. Фред бе среден на ръст, набит, с добре оформено тяло. Една силна, мазолеста ръка се протегна към пастор Конклин и двамата мъже се ръкуваха топло.

Конклин харесваше прямия и простодушен мъж. В живота му нямаше никаква фасада, никакви игрички. Ако му зададеш въпрос, веднага получаваш отговор, освен ако въпросът не е бил прекалено личен, за да ти отговори. Той те информираше и за това. „Не ми харесват глезотиите“ би казал той.

Съжалявам, че те накарах да чакаш, проповеднико. Дейзи става малко палава с възрастта и вече не харесва оградите. Обаче млякото ѝ е хубаво. Ти обаче не си дошъл да слушаш за моите проблеми с кравата. Имам и по-важни проблеми. Сядай, сядай, проповеднико!

Фред седна на кушетката близо до креслото на пастор Конклин и Синтия влезе в стаята, носейки поднос с лимонада.

Пийни чаша лимонада, пастор Конклин каза тя. По радиото казаха, че в долината било много горещо.

Пасторът взе чашата с лимонада.

Да, Синтия. Тук, в планините, е толкова приятно каза той и отпи от чашата. Лимонадата е страхотна.

Имаме още, пастор Конклин, така че пий колкото ти се иска.

Къде е Лайза?

Тази седмица отиде на гости на баба Клустер в Гатлинбърг, Тенеси обясни жената. Много обича онези малки магазинчета и, разбира се, баба Клустер направо я разглезва, като тръгнат по тях.

Конклин се усмихна, след това се обърна с лице към съпруга.

Е, Фред, какъв ти е проблемът? Съобщението, което си оставил в църквата, беше, че се интересуваш как да изпратиш децата си в църковното училище тази година.

Точно така, проповеднико. Не ми харесва това, което става в обикновените училища. Миналата година Лайза получи бележка от някакво момче, от която и мъж би се изчервил, камо ли ученичка.

Искам Лайза и Шейла да учат в *християнско* училище.

Проблемът ми е, че нямам достатъчно пари за таксата. Знаеш, че работя в кравефермата и само за няколко часа си свършвам работата. А пък не мога да си намеря допълнителна работа, за да припечелвам повече. Имам много дългове: заем за къщата, заем за камиона и когато си платя вноските, освен разходите за четиричленно семейство, до края на месеца не ни остават никакви пари. Всъщност, проповеднико, имах някои ремонти по къщата и затова съм изостанал с вноските за къщата и за камиона. Просто не мога да си представя как ще давам по 100 долара на месец, за да изпратя момичетата си в християнското училище.

Пастор Конклин се наклони напред.

Фред, знам, че това ще ти се стори най-глупавото нещо, което някога си чувал, но ще бъда честен с теб.

Знаеш, че така искам, проповеднико каза Фред и го погледна изпитателно.

Някога замислял ли си се да даваш десятък на Господа?

Имаш предвид 10% от приходите ми?

Точно така, Фред. Десет процента.

Знам, че в Добрата книга пише за това, проповеднико. Но не виждам как мога да го правя, след като едва свързвам двата края.

И на мен не ми звучи разумно, Фред, но действа. Разбираш ли, Бог ни дава живот, физическо здраве, мъдрост за печелене на пари, земя за обработване, вода и слънце за посевите ни и всичко, което иска в замяна, са 10 % от приходите ни. Дава ни 90 % да правим с тях каквото си поискаме. Бих казал, че е твърде щедро от страна на Някой, Който е вложил толкова много. Не мислиш ли?

Да, съвсем разумно изискване от Божия страна. Ама аз пак не разбирам как ще свърша повече неща с приходите си, ако имам по-малко, отколкото сега, за да си плащам сметките.

Бил Конклин бръкна в джоба си и извади малката си Библия.

Нека ти прочета нещо, Фред. То се намира в Малахия 3:10: „Донесете всичките десятъци във влагалището, за да има храна в дома Ми“. Разбираш ли, Фред, десятъкът трябва да се използва за напредъка на Божието дело. Тези пари всъщност не са наши. Според стих 8 Бог ни счита за крадци, когато ги използваме за себе си, защото това са Божии пари. А когато използваме Неговите пари, Той не може да ни благослови така, както би желал.

Фред слушаше напрегнато. Пастор Конклин не можеше да повярва, че след повече от две години посещения в този дом той най-после разговаря с г-н Клустер на духовна тема. Струваше му се, че това е погрешно начало. Та нали никога досега не бяха обсъждали въпросите за спасението или за любовта на Исус към грешниците, а сега ето ги тук говорят си за десетъка. Конклин никога не би планирал нещата да се развият по този начин, но той си помисли: „Кой съм аз, за да оспорвам работата на Светия Дух?“

Ама откъде да знам, че Бог ще ме благослови, ако си плащам десетъка? попита Фред.

Нека ти прочета стиха докрая, за да разбереш отговора: „... И опитайте Ме сега за това, казва Господ на силите, дали не ще разкрия небесните отвори, за да изляе благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него“. Фред, в цялата Библия няма по-сигурно обещание от това. Господ казва: „Опитайте Ме!“ Тази вечер Той те предизвиква. Ако не вярваш, че ще го направи, опитай Го! Изпитай Го в това обещание!

Г-н Клустер се взираше в библейския стих, който проповедникът му бе подал, за да прочете. След това бавно се обърна и погледна пастор Конклин:

Проповеднико, ти самият вярваш ли в това?

Вярвам от цялото си сърце, Фред. Опитвал съм Бога много пъти и досега никога не ме е подвел.

Добре, проповеднико каза Фред с тон, посочващ, че сега ще му отправи някакъв ултиматум. Искам тази вечер да седнем двамата и да прегледаме всичките ми месечни плащания. След това ще ги сравним с това, което получавам, и ще видим дали мога да си плащам десетъка и въпреки това да запиша момичетата си в църковното училище.

Фред стана от канапето и изчезна от стаята. Синтия, която беше седнала в дървения люлеещ се стол, погледна Конклин и изпитателно повдигна вежди.

Почти незабавно Фред се върна с лист хартия и химикал в едната ръка и с огромен плик под мишница. Когато седна на канапето близо до креслото, на което седеше Конклин, той придърпа малката масичка пред себе си, сложи хартията и химикала пред пастора и отвори плика. В плика се намираха всички сметки, които трябва да се платят.

Една по една Фред назоваваше сметките и проповедникът ги

записваше в една колонка на празния лист. Помоли Синтия да пресметне колко пари харчат ежемесечно за храна и дрехи и включиха и тази сума в колонката със сметките. След това прибави стойността на бензина и поддръжката на камиона, както и комуналните услуги и поддръжката на къщата. Всеки разход бе пресметнат по абсолютния му минимум. Най-накрая двамата мъже включиха таксата за обучение на децата и десятъка и Конклин събра колонката с разходите и ги извади от месечната заплата на Фред.

От цифрите, изписани пред тях, ставаше ясно, че семейство Клустер щяха да задлъжняват всеки месец с по 60 долара, ако започнеха да плащат десятък и ако изпратят децата си в църковното училище.

Ей туй е то, проповеднико! каза г-н Клустер. Нали видя, че не мога да плащам десятък и да си пратя децата на училище?

Вратата на пастор Конклин остана непоклатима.

Фред, вярвам, че Бог има предвид точно това, което казва. Ако започнеш да даваш десятък, Той ще те благослови и ще можеш да запишеш децата си в църковното училище.

Конклин разказа за някои критични финансови моменти от събствения си живот, преживени от него и от семейството му, при които претендирането на библейското обещание им е донесло допълнителни средства от напълно неочаквани източници.

Докато говореше, можеше да забележи, че личното му свидетелство трогва Фред. Освен това той знаеше, че Клустер е съвестен, и бе сигурен, че Бог действа в сърцето му.

Проповедникът спря за миг, след това погледна Фред право в очите.

Ще склуча с теб сделка: ако Бог не удържи на думата Си да те благослови, когато започнеш да даваш десятък, ще се откажа от работата си на проповедник.

Клустер призяпа и очите му изпъкнаха.

Проповеднико, сериозно ли говориш?

Напълно сериозно. Ако не мога да разчитам на Божиите обещания, то тогава работата ми на проповедник е без смисъл.

Добре, виж к'во ще направим. Ще напиша договор с Бога. Ако Той удържи на Своята страна от пазарлъка, и аз ще удържа на мойта.

Той взе лист хартия и започна да пише:

„Аз, Фред Клустер, тържествено обещавам на Бога да си пла-

щам десетъка и да запиша децата си в църковното училище за два месеца. Ако след изтичането на двата месеца Бог е изпълнил обещанието Си да ми помогне да издържам децата си в училището и ако не съм по-закъсал с плащането на сметките си отсега, то тогава аз, Фред Клустер, ще продължа да си плащам десетъка и ще стана християнин.“

Подписвайки обета си, той го подаде на пастор Конклин.

Поставяйки тържественото обещание на масичката пред себе си, проповедникът помоли семейство Клустер да коленичат и да се помолят.

В края на молитвата лицето на Синтия бе зачервено и мокро от сълзите, но тя бе усмихната. Застана до съпруга си, прегърна го през кръста и здраво го притисна към себе си. В отговор той също я прегърна.

Лицето на Фред сияеше. На него бе изписана такава ведрина, която го караше да изглежда много по-млад, почти като момче.

Благодаря ти, проповеднико каза той, сграбчи с двете си ръце протегнатата ръка на Конклин и здраво я разтърси.

Изминаха три седмици. От една седмица Шейла и Лайза вече посещаваха църковното училище. Винаги, когато пастор Конклин срещнеше Синтия в църквата, тя изглеждаше щастлива. И когато при един случай я попита как вървят нещата, тя отвърна жизнерадостно:

Направо *страхотно*, пасторе.

В късния следобед на четвъртъка от четвъртата седмица пастор Конклин обзе близо до дома на семейство Клустер и намина да види Фред. Когато се приближи към къщата, той забеляза краката на г-н Клустер да се подават до старичкия му камион „Шевролет“, а главата и тялото му бяха скрити под капака.

Проблем с камиона ли имаш, Фред?

Мъжът се изправи и започна да трие ръцете си с един парцал.

Щях да ти стисна ръката, проповеднико, ама нали виждаш колко съм мръсен.

Никога не съм имал нищо против да стисна мръсната ръка на честния работник, Фред каза проповедникът и подаде ръката си.

Двамата се ръкуваха, но Конклин можа да почувства липсата на обичайната топлина при Фред .

Нещо сериозно ли е? погледна пасторът към камиона.

Ами, нищо страшно. Май трябва да му сменя свещите. Не знам само как да платя за тях.

Какво имаш предвид, Фред? Миналата седмица видях Синтия и тя каза, че нямате проблеми с парите.

Е, била е по-голяма оптимистка, отколкото би трябвало гласът му звучеше някак горчиво и напрегнато. Синтия току-що направи баланс на финансовата ни книга и се оказа, че сме надвишили кредитите си с 30 долара. Пресмятахме всяко пени и сме свели разходите си само до най-необходимото, ама още не сме се измъкнали от дупката. Май че твоят Бог не държи на думата Си.

Рязкостта на думите изненада проповедника, но той успя да запази самообладание.

Фред, понякога Бог изпитва нашето посвещение, за да види дали наистина сме имали предвид това, което сме казали. Двата месеца все още не са изтекли, нали? Готов ли си да устоиш на обещанието?

Забил поглед в парцала в ръцете си, Клустер отново започна да ги изтрива.

Аз държа на думата си, проповеднико. Обещал съм два месеца и няма мърдане.

Въпреки че Фред потвърди обета си, Конклин забеляза, че на мъжа му липсва обичайната жизнерадост.

Бог няма да те подведе, Фред каза пастор Конклин, за да насърчи себе си също толкова, колкото и г-н Клустер.

Но когато се прибираше към дома си, забеляза, че и той започва да се съмнява.

Следващият ден беше петък. Конклин прекара по-голямата част от деня в офиса си в църквата, привършвайки проповедта си. Той бе водил бележки и бе правил проучвания през цялата седмица с намерението да изнесе проповедта „Радвайте се в Господа“. Но докато я преглеждаше, думите му се струваха като подигравка към това, което преживяваше в момента. Как може да говори на подобна тема утре, когато собственото му сърце е толкова притеснено?

Дали не беше твърде самонадеян, като каза, че ще се откаже от работата си на проповедник, ако Бог не уреди финансовите проблеми на Фред? Дали не се опитваше да каже на Бога как да работи със собствените Си чедра? А какво да прави, ако Бог имаше друг план, по-различен от този, който той *смяташе* за подходящ?

Пастор Конклин бе проповедник от дълго време, за да знае,

че понякога пасторът трябва да изнесе проповед, от която самият той се нуждае повече, отколкото църквата. „Това ще е една от тези проповеди“ помисли си той, докато събираше книгите си, за да ги сложи в куфарчето си. После тръгна към вратата на офиса. Но когато стигна до нея, телефонът иззвъня. Той сложи куфарчето си на земята и се върна.

Добър ден, пастор Конклин.

Пастор Конклин чу се един задъхан глас от слушалката, обажда се Синтия. Просто *иска*м да ти кажа веднага, щом разбрах. Вчера съм допуснала грешка в сметките. Не сме надвишили кредита си с 30 долара! Във финансовата ни книга са *останали* още 20 долара. Пък днес получих чек от майката на Фред за 20 долара да си помогнем с таксата за момичетата. Туй значи, че до заплата ни остават 40 долара, а Фред я взима в понеделник. В наш'то семейство никой не е чувал за толкова много пари през седмицата преди заплата!

Това беше началото от поредица от чудеса, които се изсипаха над дома на семейство Клустер. През следващите две седмици на Фред бе предложена почасова работа в разсадника за култивиране и разсаждане на дървета. А когато изтече двумесечният договор с Господа, г-н Клустер не само че успяваше да плаща сметките си, но и бе наваксал изгърваните вноски за къщата и камиона.

Верен на думата си, Фред предаде сърцето си на Господа, започна библейски курс и се кръсти. До следващото лято неговият ентузиазъм за споделяне на вярата в Христос бе станал толкова силен, че църквата го избра за помощник-ръководител на мисионския отдел.

И едно скромно семейство в един скромен дом, скътан в Големите димящи планини, научи, че може да благодари на Бога дори за дълговете.

БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА ВЪОРЪЖЕНИЯ ГРАБЕЖ

Мануел Пастор взе обгорено парче дърво, което някога е било част от тезгяха на касата в магазина за хранителни стоки. Причината, поради която някой е хвърлил бомба през прозореца на магазина, не беше известна. Може би бившият собственик е имал врагове и това е бил един от начините за разчистване на сметките. Едно обаче беше сигурно – Мануел бе твърдо решен това никога да не се случи и с него.

Поради състоянието на магазина той успя да го купи за много ниска цена. Смяташе да го ремонтира и да отвори магазин за хранителни стоки и алкохолни напитки като другите четири магазина, които семейството му вече притежаваше в областта на Ел Монте, Калифорния.

Семейството му започна да се занимава с търговия преди шест години малко след като пристигна в Съединените щати от Панама. Сега фамилията Пастор бе много уважавана.

Мануел нямаше проблеми да получи кредит от доставчиците. Доставчикът на месо за останалите магазини на семейството вече му беше обещал да му осигури всичко необходимо, но при условие, че Пастор ще започне да изплаща кредита си с лихва веднага, след като магазинът започне да печели.

Тъй като магазинът се намираше в латино-американската част на Ел Монте, Мануел беше сигурен, че ще може да поддържа приятелски отношения с клиентите си, чиято културна среда разбираше толкова добре. А проникателният му бизнес юх и представителната му външност със сигурност щяха да му донесат желания успех.

Облягайки се на опушената стена вляво от входа на магазина, той запали цигара. Мислено вече си представяше къде ще бъдат разположени щандът и хладилната витрина за месо, тезгяхът за готовата продукция и стелажите с хранителни стоки. „Най-отгоре на всеки стелаж ще сложа бутилките вносно вино – помисли си той.

Ние латино-американците ценим хубавото вино.“

След това се замисли за младата си съпруга, за която се бе оженил преди шест месеца. Искаше да я направи щастлива. Преди да се запознае с Йоланда, Мануел беше заклет комарджия. Многото му приятели, свързани с конните надбягвания, му даваха съвети за конете. Обичаше да участва в лотарията от Порто Рико и изпитваше истинско удоволствие да играе на карти. Колкото по-висок беше залогът, толкова по-добре бе за него. Веднъж, само за една ръка, загуби на покер 400 долара.

Въпреки че обичаше комара и не можеше да си представи някога напълно да се откаже от него, той знаеше, че сега вече като женен мъж се нуждаеше от известна сигурност и бе убеден, че магазинът ще му я осигури.

Бяха му казали, че магазинът е с размери 12 x 20 метра. Сега, просто ей така, той започна да крачи, за да провери широчината. Когато стигна до средата, забеляза от лявата си страна парче дърво, почти незасегнато от огъня. Навеждайки се надолу, за да го разгледа по-добре, Мануел забеляза, че само 2-3 сантиметра от въгълчето на дървото са обгорени, докато подът наоколо бе напълно черен. Заинтригуван, той вдигна парчето дърво, за да го разгледа по-добре. Когато направи това, Пастор откри под него една Библия, недокосната от огъня. Прелисти страниците по тях нямаше дори спомен от пожар.

Въпреки че бе възпитан като католик, Мануел не беше религиозен. Но когато се взираше в неповредената Библия сред овъглената стая, той се трогна. „Бог сигурно е запазил Своята Книга помисли си той. Ще направя специален рафт за нея на стената на моя тезгях. Може би Книгата-чудо ще благослови бизнеса ми.“

Мануел завърши ремонта на магазина в края на месец май и към началото на юни вече го бе напълнил с големи запаси от месо, бира, вино, цигари, хранителни стоки и с цял рафт порнографска литература.

Почти веднага, след като отвори магазина, Мануел научи, че Йоланда е бременна с първото им дете. Бизнесът вървеше бавно и Мануел започна да се притеснява как ще издържа жена си и бебето, когато се наложи тя да напусне работа. Йоланда работеше към една фирма и те смятаха да живеят с нейната заплата, докато бизнесът потръгне. И двамата бяха решили да не използват парите

от оборота за лични нужди. Вместо това щяха да ги реинвестират в магазина, докато стане печеливш. Но сега, когато очакваха бебе, Мануел знаеше, че жена му не може да продължава да работи. Спомняйки си как Бог по чуден начин бе запазил Библията от огъня, той си помисли, че може би Богът на Библията ще помогне и на неговия бизнес. Без да знае как да се моли, той започна просто да говори на Бога.

Боже каза той, трябва да ми помогнеш, защото върша нещо честно.

Освен разговорите си с Бога Мануел започна да излиза извън магазина си и да кани минувачите да влязат и да видят какво предлага. Накрая пусна няколко реклами по радиото и покани диджей да дойде в магазина му за официалното откриване. Мануел предлагаше подаръци на първите посетители. Тъй като магазинът се казваше „Гуантанамера“, диджеят пусна популярната тогава кубинска песен „Гуантанамера“.

В деня на официалното откриване много хора се отбиха да видят диджея и по този начин се запознаха с Мануел. Бизнесът му започна да се разраства и той набра свои редовни клиенти.

По същото време започна да търси начини за увеличаване на печалбата си. Започна да продава цигари от черния пазар и се включи в някои начинания, които бяха съвсем на ръба на закона. Отвреме навреме, когато го съветваха „да заложи на нещо сигурно“, той играеше по малко и на комар. А към декември, само шест месеца след откриването на магазина, Мануел изплати целия кредит на доставчика на месо. Впечатлен от бързо изплатения кредит, той дори не му начисли лихва.

Към пролетта на следващата година, когато в семейство Пастор се роди малката Алехандра Аурилия, на Йоланда вече не ѝ се налагаше да се върне на работа. А година и половина след откриването на магазина Мануел вече бе изплатил всичките си дългове и вече притежаваше шест къщи пет даваше под наем, а в шестата живееше със семейството си.

Един ден в магазина влезе млада кубинка, придружена от 5-годишната си дъщеричка. Изящното лице и кроткият вид на жената привлякоха вниманието на Мануел. Тя си купи няколко неща и след като плати за тях, започна да се бори с двете големи торби с покупки. Когато откри, че няма кой да ѝ помогне, а самата тя

няма кола, Мануел уреди покупките да ѝ бъдат доставени в дома. След това всеки път, когато г-жа Хернандес отиваше на пазар, той ѝ доставяше храната вкъщи.

Около два месеца след като Мануел се запозна с г-жа Хернандес, пред „Гуантанамера“ спря черна лимузина с чикагски номера. В магазина влезе висок, тъмнокос мъж, облечен в копринен костюм. Когато се приближи към магазина, Мануел тъкмо показваше на един нов служител как да подрежда кутийките с бира. Направи се, че не вижда непознатия.

Човекът застана в края на стелажите, където Пастор работеше с новия служител, и извика:

Мануел!

Приближавайки се към него, Пастор го попита подозрително:

Откъде знаете името ми?

Мъжът се усмихна и каза:

О, познавам те! Освен това знам, че макар съседите да те харесват и уважават, ти имаш здрав ум и изобщо не си глупав.

Веждите на Мануел се повдигнаха.

Откъде знаете толкова много неща за мен?

Очевидно старейки се да разведри обстановката, мъжът каза:

Благодаря ти, че помагаш на жена ми.

На жена ви?

Да. Жена ми говори само хубави неща за теб. Аз съм г-н Хернандес.

Мануел протегна ръката си към г-н Хернандес, но леко се запъна, докато говореше.

Е, радвам се да се запозная с вас. Но трябва да си призная, че съм малко изненадан. Смятах, че г-жа Хернандес е или вдовица, или е разведена, защото тя никога не е споменавала за съпруга си.

Жена ми не е много приказлива. Не ни допада хората да знаят твърде много неща за нас. Но както споменах преди малко, знам за теб доста неща.

Сега вече Мануел бе започнал да се притеснява защо г-н Хернандес се е отбил да го види и изобщо кой беше той.

Какво още знаете за мен?

Знам, че обичаш да играеш на комар и че изпитваш удоволствие от печеленето на пари.

Хернандес погледна към новия служител и след това кимна на Мануел да го последва. Човекът мина покрай двата стелажа с хранителни стоки, стигна до касата и заговори по-тихо:

Имам много изгоден бизнес, Мануел. А когато имам финансова изгода, обичам да поделям добрия си късмет с хора, на които мога да се доверя. Знам какъв човек си и бих искал да се включиш в моя бизнес.

След това той разказа на Пастор как може да краде от милионерите, като използва номерата на кредитните им карти. Мануел нямаше никакво желание да се включва в нещо незаконно, но се страхуваше да откаже, за да не обиди човека и да не го настрои против себе си. Затова каза:

Много ми допада идеята ви, наистина е интересна. Но в момента ще ми е невъзможно да се включа, защото бизнесът поглъща цялото ми време. Може би за въбъдеще ще можем да работим заедно.

Отговорът на Пастор като че ли удовлетвори Хернандес и след като го насърчи да не чака дълго, елегантният мъж си тръгна.

Седмица по-късно някакъв мъж от Тихуана помоли Пастор да му помогне при някаква операция с наркотици. Обеща му цял куфар, пълен с пари. Мануел отново се измъкна с думите:

В момента не мога да ти помогна, защото, нали разбираш, трябва да се грижа за магазина и съм много зает. Може би някой ден ще мога да ти помогна, но не сега.

Когато и други започнаха да идват при него с предложения за подобни услуги, Мануел започна да се страхува за живота си и много често имаше чувството, че някой ще го убие.

Един прекрасен майски неделен ден на Мануел му беше много трудно да отиде на работа. Топлото слънце, синьото небе и пухкавите бели облачета като че ли го подканваха да заведе семейството си на пикник. Алехандра беше вече на 2 години, а те очакваха второто си дете. Той с нетърпение искаше да намери нов дом за семейството си, тъй като Йоланда се притесняваше за района, в който сега живееха. През последните няколко месеца бяха станали свидетели на няколко изстрела от леки коли. При друг случай някакъв мъж бе убит, когато се опитал да ограби бара на ъгъла на тяхната улица. Днес Мануел желаше повече от всичко да изведе семейството си извън града, за да си откъхнат от напрежението на

градския живот. Но, разбира се, на първо място беше грижата му за бизнеса.

Все пак той се утешаваше с мисълта, че в неделя работният ден е по-кратък. Към 2 ч следобед трябваше вече да е напуснал магазина и тогава можеха да излязат извън града и може би дори да си купят замразен крем „Карамел“. „Александра ще е приятно изненадана“ помисли си той.

Мануел се замисли за дъщеря си и за поредицата *Библейски истории*, която беше поръчал предишната седмица от някакъв търговец, наминал през „Гуантанамера“. Когато момиченцето порасне, ще му е много приятно да слуша различните истории и да разглежда хубавите картинки. Книгите щяха да пристигнат следващата седмица.

Влизайки в магазина, Мануел включи осветлението и коленичи, за да пооправи списанията и книгите от рафта, вляво от входната врата. След това чу някакъв шум. Обръщайки главата си, той установи, че е застанал пред краката на някакъв мъж. Повдигайки очите си към лицето на мъжа, Мануел видя дулото на пистолет, насочено към него. Човекът с пистолета бе на около 25 години, набит, висок около 175 см. Имаше светла коса и дълга, но добре поддържана брада. Зад гърба му и вляво от него стоеше втори мъж, гладко избръснат, с тъмна коса.

Ставай! каза човекът пред него и след това наклони пистолета, докато Мануел се изправяше на крака.

Другият мъж отиде до касата и извади от там всички налични средства. Докато ги наблюдаваше, погледът на Пастор се спря на снимката на Александра, която висеше на стената зад касата. „О, Господи помоли се той мислено, искам да отгледам децата си. Не им позволявай да ме убият. Обещавам, че ще Ти предам сърцето си, децата си, семейството си и ще живея за Теб. Ще Ти докажа, че Те обичам. Само, моля Ти се, не им позволявай да ме убият!“

След като вторият мъж взе парите, човекът с пистолета започна да:

Добре, сега тръгвай и ще вървиш, докато ти кажа да спреш.

Докато говореше, гласът му се пропука и леко потрепери. „Нервен е помисли си Мануел. Много малко му трябва, за да натисне спусъка.“

Мануел се запъти към вътрешността на магазина и крадецът го

последва, минавайки покрай 14-метровия щанд за месо и към вратата на транжорната за месо. В дъното на магазина човекът каза на Мануел да се обърне надясно. Когато магазинерът се приближи до хладилния щанд за безалкохолни напитки и мляко, мъжът каза:

Лягай долу!

„Сигурно сега ще ме убият“ помисли си Мануел, когато легна на пода с лице, обърнато така, че да може да вижда мъжа с пистолета. Но продължи да се моли Бог да пощади живота му.

Крадецът се оттегли през централната пътека на магазина и изчезна през вратата.

Мануел не можеше да повярва на очите си. Мъжете си бяха тръгнали, без да го убият.

Благодаря Ти, Господи! извика той, скочи на крака и бързо отиде да заключи магазина.

Бързо се обади на полицията, след това коленичи на централната пътека в магазина и се помоли:

„Господи, благодаря Ти, че спаси живота ми. Ще спазя обещанието, което Ти дадох. Предавам Ти сърцето си, децата си, семейството си. Покажи ми какво мога да направя за Теб, за да Ти се отплатя.“

Полицията пристигна и Мануел им даде описание на двамата крадци, но те никога не ги намериха. През този ден Мануел затвори магазина малко по-рано, но не каза на жена си какво се бе случило.

Всяка сутрин от следващата седмица, когато влезеше в магазина, Мануел се молеше. Молитвата му винаги бе една и съща: „Господи, искам да спазя обещанието, което Ти дадох. Изпрати ми някой, който да ми покаже истинската вест от Теб. Искам да отгледам децата си така, че да Ти служат. Сигурно имаш някаква цел с мен, след като спаси живота ми.“

Следващата събота в 12,30 ч по обяд в магазина влезе някакъв латино-американец, облечен с черен костюм, бяла риза и черна вратовръзка. Когато видя мъжа, Пастор се развълнува. „Какво хубаво сияещо лице има“ помисли си Мануел. Човекът носеше Библия и когато се приближи до него, нещо подсказа на Мануел, че това е онзи „някой“ с „истинската вест“, за която се беше молил цяла седмица. Той беше толкова сигурен, че погледна към Библията в ръката на мъжа и попита:

Това за мен ли е?

Да отвърна мъжът и му подаде Библията.

На испански ли е?

Да.

Добре отговори Мануел. Аз пък ще ви дам нещо на английски.

Пастор се обърна и взе Библията, оцеляла след пожара, преведена на английски. После я подаде на мъжа. Той прие Библията и се представи като Леонард Сантана.

Искате ли да научите нещо повече за Библията? запита той.

Да, искам да я разбера.

Защо не дойдете с мен в моята църква в сряда вечерта?

Ще видим отговори Мануел и подаде визитната си картичка. Обадете се в сряда.

В понеделник Пастор получи своята пратка с поредицата *Библейски истории*, която бе поръчал по-рано. Когато се зачете в книгите, се разплака и каза: „Сега вече се срещнах с Великия Бог, на Когото се молах всяка сутрин; Богът, Който спаси живота ми.

Запазвайки книгите в магазина си, Мануел четеше от тях, когато му оставаше свободно време. Преминавайки през историята за Сътворението, той научи, че съботата е библейският почивен ден. Помисли си: „Ама защо всички църкви провеждат богослуженията си в неделя, *първия ден*?“

В сряда следобед Сантана му се обади по телефона.

Мануел, нали не сте забравили, че имахме уговорка днес заедно да отидем на църква?

О, толкова съм зает.

Но веднага, след като каза тези думи, той си спомни обещанието, което бе дал на Бога. „Това може да е вестта от Господа, за която се моля помисли си той. Не мога да откажа да отида на църква. Обещах на Бога да Го следвам, където ме поведе!“

Затова Мануел бързо добави:

Вижте какво, няма проблеми! Елате в магазина тази вечер и аз ще ви придружа до църквата.

Обикновено Мануел затваряше магазина в 20,00 ч, но тази вечер го затвори малко преди 19,00 и отиде с Леонард до седмичното молитвено събрание.

Паркираха колите си зад църквата и влязоха от задния вход. Програмата беше започнала. Когато Мануел влезе през задния вход в за-

лата, забеляза, че в тази църква няма икони, и се почувства неудобно. Струваше му се много странно да бъде в църква без статуи на светии. „Все пак аз се молих Бог да ме срещне с истинската Си вест напомни си той и трябва да удържа на обещанието Си.“

Двамата мъже седнаха на задните редове точно когато пасторът покани присъстващите да коленичат за молитва. Мануел и Леонард също коленичиха. Когато хората започнаха да се молят, Пастор чу много от богомолците да го споменават в молитвите си. Няколко души го бяха забелязали да влиза в църквата със Сантана и се помолиха:

Благодарим Ти, Господи, че доведе магазинера в нашата църква.

Други се молеха:

Моля Те, благослови човека от магазина за хранителни стоки!
Благослови и семейството му!

Сърцето на Мануел започна да бие учестено. „Откъде ме познават тези хора?“ чудеше се той. След това тихо каза на Бога: „Господи, колко мили са тези хора да се молят за мен и за семейството ми!“

Когато молитвата свърши, той започна да оглежда останалите. „Но аз познавам този човек помисли си Мануел. Това е човекът, който ми продаде книгите *Библейски истории*. И онази жена там е моя клиентка. И тази жена идва в магазина ми. И онзи мъж..., и тази жена.“

След като молитвеното събрание свърши, Пастор и Сантана излязоха от църквата на паркинга, но вярващите от църквата се приближиха до Мануел. Ръкуваха се с него, а някои дори го прегърнаха. „Колко приятелски настроени и мили са тези хора“ помисли си той.

Слаба жена поздравя Мануел:

Чудесно е, че бяхте с нас тази вечер. Няма ли да дойдете да се поклоните с нас на Бога и в събота?

Мануел беше прочел историята за Сътворението от книгите *Библейски истории* и вече знаеше, че съботата е библейският почивен ден. Помисли си: „Ето една църква, която пази истинската събота от Библията“. Отново чувства Божието ръководство, но молбата ѝ някак го подразни. Ама какво очакваше тази жена от него да затвори магазина си и да започне да ходи на църква в събота *още тази седмица?*

Той погледна прилежащата към църквата сграда и забеляза, че тя има външна стълба от приземния етаж към втория етаж. Посочвайки стълбата, той каза:

Виждате ли тази стълба? попита той и когато продължи, гласът му беше малко безцеремонен. Нали не очаквате от мен изведнъж да скоча от подножието ѝ да достигна върха?

Лицето ѝ леко се изчерви и тя погледна надолу.

Мануел бързо се качи в колата си и си тръгна. Но съвестта му започна да го измъчва. Знаеше, че е наранил чувствата на жената и съжаляваше за начина, по който ѝ беше отговорил.

Когато се прибра у дома, сподели с жена си, че е ходил на църква.

На каква църква? попита тя.

Не знам. Знам само, че хората там са много приятни. Те се молеха за мен. Молеха се и за теб.

В петък Леонард мина през магазина и го покани на следващия ден да отиде с него на църква. Пастор се ядоса от това предложение.

Махай се оттук. Да не искаш да фалирам? Не знаеш ли, че съботата е най-печелившият ден за мен?

При тези думи Мануел хвана Леонард под ръка и го придружи до вратата. Застанал до него, Мануел го избута навън и каза:

Махай се и ме остави намира!

През това време Леонард не каза нищо. Тръгна си бавно, с наведена глава. През останалата част от следобед Мануел се опита да се съсредоточи в работата си, но постоянно мислеше за Сантана и за начина, по който се беше отнесъл с него.

Тази вечер Пастор занесе в дома си някои от книгите *Библейски истории*, за да ги чете. Докато чакаше жена си да приключи с приготвянето на вечерята, той прелисти някои от страниците им. Изведнъж очите му попаднаха на думите: „Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; но седмият ден е събота, на Господа, твоя Бог“.

На следващата сутрин Мануел отиде в магазина, но му се струваше невъзможно да се съсредоточи в работата си. Накрая отиде до щанда за месо, разви бялата амбалажна хартия и отрязва голямо парче от нея. След това взе черен фулмастер и написа: „Затворено в събота, Господния ден“. Постави бележката на входната врата

на магазина и отиде на църква.

Този път, докато минаваше пред църквата, Мануел обърна внимание на табелата: Църква на адвентистите от седмия ден. Когато влезе, вярващите го приветстваха топло. И Мануел започна да разпознава и други свои клиенти.

Видя една възрастна жена Голита Калдерон. Тя имаше дълга бяла коса, свита на кок. По-късно разбра, че тя била съпруга на продавача на книги или както го наричаха в църквата колпортьора, който му бе продал поредицата *Библейски истории*. След богослужението тя и съпругът ѝ Филипе го поканиха в дома си за обяд.

На следващата събота Мануел пак отиде на църква и заведе със себе си жена си и дъщеричката си. Този път видя двама мъже негови клиенти, написали му чекове без покритие, когато няколко пъти пазаруваха в магазина му. Фактът, че и те посещаваха църквата, го обезсърчи. Но докато седеше там, си помисли: „Е, никой не е свършен!“ След това се помоли: „Господи, позволи ми да забравя за тези мъже. Помогни ми да им простя.“

През тази събота Мануел се среща с още познати и това го развълнува. Познаваше ги като добри хора и все повече и повече започваше да се чувства свързан с вярата, която те изповядваха.

Когато излезе от църквата през този ден, Пастор видя няколко вярващи да напускат прилежащата сграда. Забеляза, че раздаваха храна и дрехи на някакви хора.

Какво е това? поинтересува се той.

Имаме специална програма за подпомагане на бедните. В тази сграда съхраняваме дрехите и храната за нуждаещите се.

Мануел отиде в сградата и видя запасите от храна и рафтовете с дрехи. Въпреки, че си тръгна без да каже дума, той си помисли: „Тези хора наистина се грижат за другите. Загрижени са и за мен.“

В сряда вечерта, когато пристигна на молитвеното събрание, той бе напълнил пикапа си с 50-килограмови торби с храна, които остави в църквата.

Всичко, което Мануел видя, го накара да обикне хората от църквата, а след продължителното изучаване на Библията осъзна, че те наистина се стремят да живеят според принципите на Библията.

Изследвайки собствения си живот, започна да се моли: „Господи, трябва да направя нещо с мен. Налага ми се да направя някои сериозни промени.“

Продължавайки да изучава *Библейските истории* и да ги сравнява с Библията, която бе получил от Леонард, Мануел осъзна, че Светият Дух иска да обитава в неговото тяло. Реши, че трябва да спре да пие алкохолни напитки и да откаже цигарите. И наистина се отказа от тези вредни навици. Убеди се, че щом те не са здравословни, от негова страна е много лошо да ги продава на другите хора. Затова изхвърли всички цигари от магазина си и престана да се снабдява с тях. След това се обади на фирмите доставчици на бира и вино, и им каза да дойдат да приберат остатъка от продукцията си от неговия магазин. Но преди да успее да се свърже с една пивоварна, пристигна камионът със седмичната доставка. Мануел посрещна шофьора на камиона с думите:

Вече няма да продавам бира.

Човекът беше поразен и каза:

Да не си полудял? Знаеш, че печелиш добри пари точно от тази марка.

Знам, но вече съм решил.

След като прочете Левит 11 глава, Мануел премахна и всички нечисти храни от магазина си. В рамките на един месец след решението му да пази съботата в магазина не остана нищо, което той не би могъл да продава с чиста съвест на клиентите си.

Но скоро купувачите започнаха да се оплакват. Някои мислеха, че е полудял. Други му пишеха писма и ги слагаха под вратата на магазина. Трети му измислиха прякори, а някои дори го заплюваха, когато вървеше по улицата. Но имаше и такива, които му задаваха въпроси за неговата вяра. Пастори от други деноминации, които бяха негови клиенти, се опитваха да го разубедят, но вместо това той ги призоваваше да приемат всичко, което Библията учи, и да приложат библейските истини в живота си.

Дори семейството на Мануел, които притежаваха останалите магазини за хранителни стоки, застанаха против него. Наричаха го глупак и му казваха, че кара жена си и детето си да страдат поради неговата глупост.

За щастие Йоланда обикна истините на Библията, които изучаваха със съпруга си, и тя го подкрепяше в решението му да угоди на Бога.

Една вечер коленичиха за молитва и докато се молеха, двамата започнаха да плачат.

Господи, бизнесът не върви. Ти знаеш, че нашите клиенти, роднини и приятели ни смятат за глупаци. Какво да правим?

Докато се молеха, и двамата получиха убеждението, че Господ желае да продадат магазина.

Когато отиде да отвори магазина следващата неделя, Мануел видя, че пред вратата го чакат двама мъже. Единият от тях Даниел, бе млекарят, който два пъти седмично снабдяваше магазина му. Вторият бе Луис, негов клиент от Куба.

Какво става с теб, Мануел? попита Луис. Изглеждаш омърлушен.

Искам да изоставя този бизнес! отвърна Пастор. Ще го продам на първия, който ми предложи някаква цена за него.

Аз ще ти дам 10 000 долара каза Луис.

Въпреки че магазинът на Мануел струваше много повече, собственикът каза:

Дай ми 10 000 долара и магазинът е твой.

Кубинецът се ококори от изненада:

Шегувах се, Мануел, но ако ти говориш сериозно, ще ти дам 10 000.

Говоря сериозно.

Добре, до петък ще събера 10 000. От този момент нататък магазинът е продаден.

Следващата събота семейство Пастор смятаха да отидат за първи път на лагерно събрание. Мануел славеше Бога, че ще може да отиде, без да си мисли за магазина.

Но когато настъпи петък, Луис дойде в магазина и каза:

Съжалявам, Мануел, не успях да събера парите.

Очите му се напълниха със сълзи, когато продължи:

Все още се опитвам. Знам, че човек има такъв шанс само веднъж в живота си.

„Сигурно Господ има друг план“ помисли си Мануел, когато в петък вечер затваряше магазина.

На лагерното събрание на следващата сутрин броят на присъстващите повече от три хиляди души изненада семейство Пастор. В края на сутрешното богослужение пасторът на Мануел аржентинецът Виктор Колинс, се приближи да него и го помоли да разкаже публично как е открил Христос. Мануел се притесняваше да говори пред толкова голяма публика, но когато пастор Колинс го увери, че би могъл да вдъхнови други присъстващи да посветят живо

си на Христос, той се съгласи.

След като Мануел разказа преживяването си, много латино-американци дойдоха при него, плакаха с него и го насърчиха да се държи здраво за Господа, защото Бог със сигурност има план за продажбата на магазина.

Хората се тълпяха около него, но той забеляза някакъв човек, застанал в края на тълпата. Очите на човека бяха зачервени, а лицето му мокро от сълзи. „Това е един от хората, които ми оставиха невалидни чекове“ помисли си Мануел. Веднага се сети за думите на пастор Колинс: „Твоето свидетелство може да вдъхнови някои от присъстващите да посветят живота си на Христос“. По-късно Мануел научи, че точно това се е случило. Неговата опитност бе докоснала сърцето на този човек.

Когато Мануел спря да разговаря с хората, пастор Колинс каза:

Мануел, следващата седмица в църквата ще имаме кръщение. Искам да те кръстя.

Добре, но се молете за мен, защото трябва първо да продам магазина. Искам да се кръстя и смятам, че нито контактите с клиентите, нито магазинът вече са подходящи за мен.

В сряда Мануел отиде на молитвено събрание и там даде обещание на Господа:

Господи, ако не продам магазина до петък, ще отида и ще върна разрешителното за продажба на алкохол.

В петък сутринта магазинът все още не беше продаден. Затова той отиде до бюрото за лиценз, за да върне разрешителното си. Служителят в бюрото каза:

Ти си полудял. Точно алкохолът донася парите в магазин като твоя.

Но аз вече не желая да продавам алкохол!

Тогава защо не продадеш разрешителното на някого? Така поне ще спечелиш нещо от сделката. Но просто да си върнеш разрешителното това е лудост!

Лицето на Мануел се зачерви.

Виж какво отвърна той, християните не продават такива стоки. Аз съм адвентист от седмия ден и трябва да се съобразявам с Библията.

Служителят го изгледа с неприязън, поклати глава и каза:

Ти си луд.

После продължи да мърмори, докато подготвяше необходимите документи.

Когато Мануел се качи в новата си кола и запали двигателя, меките седалки и музиката като че се подиграваха на чувството му на загуба, което преживяваше. Навлизайки в движението, той почувства, че очите му горят. Скоро по лицето му започнаха да се стичат горещи сълзи. „Господи помоли се той, аз съм луд, но съм много щастлив с Теб и с моето семейство. Сега съвестта ми е чиста. Чувствам се изцяло чист. Нямам противоречия с Теб. А това си струва всичките пари на света.“

Паркирайки колата си, той тръгна към входната врата на магазина. Когато сложи ключа в ключалката, някаква ръка се допря до рамото му. В същото време мъжки глас каза:

Мануел.

Пастор се обърна и видя Даниел, своя доставчик на млечни продукти.

Мануел, ако не продадеш магазина на кубинеца за 10 000 долара, аз ще ти дам 5 000 повече.

Пастор се вгледа в лицето му.

Какво каза?

Не продавай магазина на кубинеца. Ще ти дам 5 000 долара повече и съм готов да поема магазина още днес.

Лицето на Мануел пребледня.

Даниел, но аз се връщам от бюрото за алкохолни лицензи. Върнах разрешителното за продажба на алкохол.

Без да трепне, Даниел заяви:

Няма значение, искам магазина. Ще ти дам 10 000 долара в брой днес и останалите 5 000 на вноски от по 500 долара на седмица.

Навеждайки главата си, Пастор взе кърпичка от задния си джоб. „Господи помоли се той наум, Ти отговори на молитвата ми!“

Още същия ден Мануел уреди сделката с Даниел и му даде ключовете от магазина. На следващия ден се кръсти. Малко по-късно се кръсти и Йоланда. Само след шест месеца той започна да работи като колпортьор и да продава християнска литература на съседите си. Видя много от бившите си клиенти да предават сърцата си на Господа, дори едно цяло семейство се кръсти.

Днес Мануел е асоцииран издателски директор на испанския

отдел към илинойската конференция на Църквата на адвентистите от седмия ден. Само за седем години колпорьорите под негово ръководство продадоха литература за над 2 млн. долара, а продажбите им нарастнаха от 100 000 на 500 000 долара годишно. Неговите колпортьори основаха и построиха нова църква в центъра на Чикаго.

Наистина е удивително какво може да направи Бог от един въръжен грабеж, нали!

БЛАГОДАРЯ НА БОГА ЗА КИСТИЧНАТА ФИБРОЗА

Джоси лежеше по гръб с главата надолу върху наклонената дъска, която бе сложена на болничното ѝ легло. Ударите от ръцете на медицинската сестра върху 6-годишния ѝ гръден кош звучаха твърдо, дори жестоко и Ели се притесняваше, докато наблюдаваше процедурата. „Значи това представлявал постуралният дренаж“ помисли тя.

Добре, Джоси, сега се изкашляй каза сестрата.

Момиченцето си пое дълбоко въздух, изкашля се и след това се изплю в хартиената чашка, която сестрата поднесе до устните му. След това отново всичко се повтори.

Джоси, жертва на кистичната фиброза, се засмя на трептежа на гласа си, когато се опита да разговаря със сестрата. Спокойното ѝ поведение премахна напрежението и по-късно Ели наблюдаваше лечението с подчертан интерес.

Ели се запозна с Джоси и с останалите деца от Здравния център „Обединен път“ преди три седмици, когато започна доброволно да дарява от времето си за развлечения с болните деца. В този център бяха настанени деца, родени с различни нелечими заболявания. Изпращаха ги от домове, неспособни във финансово, педагогическо или морално отношение да се грижат за тях.

Някои от децата имаха любящи семейства и през уикендите можеха да се върнат в нормалната семейна среда. Други, като Джоси, можеха да се прибират по домовете си само в редки случаи, и то за кратък период от време, защото в домовете им не можеха да им осигурят подходящи грижи. Ели събираше информация за Джоси от персонала, от другите доброволци в центъра и от посетителите. Тя бе научила, че Здравният център пет пъти се беше опитвал да възстанови семейната среда на Джоси, като я беше връщал на майка ѝ и пастрока ѝ, но всеки път нещата се повтаряла. Джоси се връщаше в центъра с пневмония. Вследствие на неспособността редовно да се прилага процедурата на постуралния дренаж в белите дробове

на детето се бе насъбрала толкова много слуз, че пневмонията бе неизбежен резултат. Сега дробовете ѝ бяха толкова разранени, че Здравният център не желаше да рискува за пореден път да я остави на семейството ѝ. Затова тя щеше да прекара остатъка от живота си в центъра.

Когато Джоси слезе от наклонената дъска и се присъедини към останалите деца, играещи на масата, Ели реши да поговори със сестрата.

Г-жо Чендлър, каква е продължителността на живота на децата с кистична фиброза? запита тя.

Светло-сините очи на жената сякаш потъмняха, когато чу въпроса.

Е, мис Ели [името, с което децата се обръщаха към Ели], това много зависи от грижите, които се полагат за тях. Някои са доживели до 30 години. Повечето обаче доживяват тийнейджърска възраст. Джоси ще е късметлийка да стигне до 9-10 г. Дори обикновената настинка може да се окаже фатална за нея.

Ели се замисли. „Девет или десет“... „Обикновена настинка“ ... Думите отекваха в ума ѝ, докато наблюдаваше детето, така „погълнато от играта“ с другарчетата си.

Някакъв детски номер на масата изведнъж накара децата да се разсмеят. Джоси отхвърли главата си назад с веселие, а гъстата ѝ тъмно-кестенява коса заблестя на следобедното слънце. „Тя изглежда толкова щастлива помисли си Ели. Въпреки това бавно умира и аз нищо не мога да направя, за да го предотвратя!“

През тази нощ тъмните очи на Джоси и закачливото ѝ лице останаха постоянно в мислите ѝ, докато тя се прибираше към дома на родителите си, в който живееше. „О, Боже помоли се тя, в какъв свят живеем! Толкова различен от първоначалния Ти план за нас. Ти ни даваш живот, а Сатана донася смърт. Струва ми се несправедливо малки деца да страдат поради греха на Адам, въпреки че знам каква е заплатата на греха, за която Библията говори. Генетичното израждане е започнало с греха и продължава до днес. Чудо на чудесата е, че човешката раса все още не е изчезнала от лицето на земята.

Искам да видя Джоси в новата земя, Господи продължи Ели. Искам да я чуя да се смее, без да я дебне смъртта. Бих желала да я чуя да диша спокойно. Искам да я видя вече пораснала и непреслед-

вана от смъртта. Знам, че Ти също искаш това, Господи, защото в противен случай не би вложил това желание в сърцето ми.“

Ели продължи да работи като доброволка в Здравния център и научи много неща от децата. Тъй като преди беше доброволка в сиропиталище за нормални деца, Ели забеляза огромната разлика в поведението на децата от центъра. Много рядко ги виждаше да мрънкат или да се оплакват. Лекуваха се без да хленчат. Нещо повече, като че ли чувстваха, че се нуждаят от взаимна подкрепа и често си говореха насърчително.

Веднъж, когато Малката Линда (малка, за да се отличава от другата, по-голямата Линда) очакваше ново лечение, някакво дете каза:

О, не е чак толкова лошо, Малка Линда. И на мен са го правили.

След това две малки ръчички прегърнаха детето, за да го уверят, че всичко ще бъде наред.

Играчките и игрите бяха общи. Ако някой получише нова игра за рождения си ден, част от радостта беше да я сподели с приятелите си. Ели често наблюдаваше децата с почуда, докато те позволяваха на другите да играят с играчките им. Това ѝ напомни библейския текст в Деяния 4:32: „И ни един от тях не казваше, че нещо от имота му е негово, но всичко беше общо“.

„Тези деца въпреки страданията си имат нещо, което нормалните деца не познават“ мислеше си Ели.

Един слънчев ден през август, два месеца след като Ели бе започнала да помага в центъра, тя отново пристигна в него. Както винаги, децата се стълпиха около нея с прегръдките и с целувките си и тя се наведе, за да ги получи с благодарност. След като бе поправила всяко дете, малката Линда се обади.

Снощи Джони си отиде у дома, на небето, мис Ели.

Гласът на момиченцето бе спокоен, като не отразяваше нито скръб, нито радост само абсолютната реалност на случилото се.

Беше му трудно да диша, затова го заведоха в голямата болница да добави Джоси.

„Голямата болница“ бе Градската болница. Здравният център на децата не бе оборудван за специални процедури и когато възникнеше спешен случай или децата се нуждаеха от особена терапия, центърът ги превеждаше до Градската болница.

Жената потръпна, когато чу думите на децата. Откакто бе започ-

нала да работи като доброволец в центъра, за първи път умираше дете. Искаше ѝ се да каже: „О, не! Не може да бъде!“ Но десетте деца, скупчили се около нея, не гледаха на смъртта по същия начин. Смъртта бе вечно присъстваща реалност, с която те живееха ежедневно. Да видят как приятелчето им „отива у дома, на небето“ не беше нещо, от което се страхуваха. Това бе нещо, което самите те очакваха.

През октомври Здравният център планира голямо парти за празника Все светии. Седмицата преди партито децата разказваха на Ели за костюмите, с които мислят да се облекат.

Аз ще бъда клоун каза Стефани.

Ели взе маската от ръцете на момиченцето и я погледна в изкривените очи зад очилата. Болестта бе изкривила тялото на Стефани и бе променила цялата ѝ кожа от глава до пети. Една медицинска сестра веднъж беше казала на Ели от какво точно е болно детето, но тя не можеше да си спомни. Всичко, което знаеше, бе, че в началото, когато се запознаха, ѝ беше много трудно да свикне да докосва Стефани. Но сега ръката ѝ лесно докосна червеноглавото дете и леко го притисна до себе си.

Ели постави маската с усмихнатото клоунско лице пред Стефани.

Мисля, че ще получиш наградата за най-смешен костюм засмя се тя и прегърна детето.

А пък аз ще съм скитник каза Малката Линда.

Аз пък ще съм принцеса добави Джоси. Ще дойдете ли на нашето парти, мис Ели?

Не знам, Джоси.

Момиченцето се намръщи.

О, мис Ели, моля ви се, елате. *Искам* да сте там.

Скоро и останалите деца я помолиха, както често ставаше. Въпреки че беше много по-малка от останалите деца около Ели, Джоси беше естествен лидер. От всички тях като че само тя проявяваше собствена воля. Всъщност Джоси беше единственото дете, което от време навреме проявяваше егоизъм. Ели го беше забелязала, когато понякога детето оцветяваше картинки с друго дете. Джоси избираше най-хубавата картинка за себе си. Или ако играеха на други игри, тя първа избираше това, което ѝ се иска.

Ели обикваше все повече и повече децата и започна да планира

най-различни дейности за тях. Веднъж тя събра заедно съседите, приятелите и персонала на центъра и направиха цял спектакъл за децата с музика, костюми и оживели герои от филмчетата на Уолт Дисни. Спектакълът представяше предимствата на живота в хармония с вярата, надеждата и милосърдието. Кулминацията му бяха любимите песни на дацата, в които се включиха и самите те.

Тъй като бе горе-долу със същия ръст и цвят на косата като Джули Ендрюс, която изигра Мери Попинз в едноименния филм на Уолт Дисни, за този ден Ели се облече като тази героиня. Тя участва в спектакъла и след това заедно с децата изпя песните „Лъжичка захар“ и „Супер-кали-фраги-листик-експи-али-докус“. Програмата и участието ѝ в нея я направиха дори още по-скъпа за децата. Поради любовта им към нея библейските истории, които им разказваше от време навреме, започнаха да означават все повече и повече за децата. Понякога тя оставаше с тях до края на деня, молеше се с тях и ги завиваше, когато спяха.

Един ден, когато дойде на посещение, Ели забеляза, че Джоси е изключително щастлива. Едва изчака жената да поздравя останалите деца и се развика силно:

Мис Ели, получих нова рокля от мама!

Жената се смая. Възможно ли е майката на детето да е започнала да проявява някакъв интерес към дъщеря си? „Никога не съм я виждала да идва тук помисли си Ели, но сигурно все пак е дошла, щом е донесла рокля на детето. О, колко е хубаво това за Джоси! Нищо чудно, че е толкова развълнувана!“

Очите на Джоси бяха станали огромни и кръгли като сребърни долари, докато продължи да говори:

Донесе ми и нови обувки!

След това от възвъненето ѝ се раздразни хроничната кашлица.

Джоси, успокой се малко.

Пренебрегвайки думите на жената, тя продължи:

О, мис Ели, трябва да видите роклята ми. Тя има дантела и мънички розови цветчета, и всичко останало!

Джоси пак се закашля, но хвана жената за ръка и я заведе до малкото гардеробче до леглото си.

Ели никога не беше виждала Джоси облечена в рокля, освен на партито в деня на Все светии, когато бе облечена като принцеса. Обикновено носеше панталон и тенис фланелка. Когато видя колко

е развълнувано детето от мисълта, че най-после има нова рокля, Ели изведнъж преодоля объркването си. „Може би това е първата рокля в живота ѝ. Ако не е първата, сигурно е една от първите. Никога не съм виждала дете така да се радва на нова рокля“ помисли си Ели.

Джоси бързо отвори вратата на гардеробчето си и грабна закачалката, на която висеше скъпоценната рокля. Лицето ѝ сияеше, когато я подаде на по-възрастната си приятелка.

Ели взе „кралските“ дрехи и почувства как стомахът ѝ се сви-ва. Новата рокля изглеждаше така, сякаш дълго време е стояла в магазин за дрехи втора употреба. Розовите цветчета бяха пришити на пожълтяла бяла основа, а мръсно-сивата дантела висеше поразпрана на няколко места. Жената се надяваше детето да не забележи разочарованието ѝ. Но възторгът на Джоси бе неописуем. Оставяйки на Ели малко скъпоценно време, за да подреди мислите си, тя се обърна към гардеробчето и извади от него „новите“ си обувки.

Вижте и новите ми обувки! изпищя тя, подавайки на Ели мръсен чифт бели гуменки.

Гняв, негодувание и горчивина изпълниха Ели. „Майката има само едно дете помисли си тя. Съпругът ѝ работи и въпреки всичко *това* е най-доброто, което тя може да донесе на малкото си момиченце?“

Всичко, което Ели беше чувала за майката на Джоси, но се опитваше да пренебрегне като злостни слухове, изведнъж ѝ се сториха твърде реални. Забележките на посетителите и доброволците в центъра изведнъж отекнаха в ума ѝ: „Майката на Джоси? О, познавам я добре. Много е популярна сред мъжете...“ „... жена, която се интересува повече от гуляите, отколкото от грижите за децата.“ „Ако на Джоси бяха осигурени подходящи грижи в дома ѝ, тя нямаше да се разболее 6 пъти от пневмония за своите 6 кратки години.“

Ели се опитваше да намери изход от създалата се ситуация, докато държеше парцаливата рокля в едната ръка, а старичките гуменки в другата. Изведнъж тя си даде сметка, че две блестящи очи я гледат с нетърпение, очаквайки коментара ѝ.

„Какво да кажа? запита се Ели. Не мога да излъжа, че роклята е хубава. Не мога да изразя и истинските си чувства.“

Накрая тя коленичи и парцаливата рокля и изтърканите гуменки се скриха зад гърба на Джоси, когато Ели я прегърна.

Толкова се радвам за теб, Джоси!

Ели преглътна сълзите си, докато здраво притискаше малкото телце до гърдите си.

През тази вечер Ели се движеше механично, докато играеше с малчуганите, и си тръгна по-рано от обикновено. Отби се само през кабинета на управителката на центъра.

Добър вечер, г-жо Шепърд. Мога ли да поговоря с вас за минутка? попита Ели и застана на вратата на кабинета.

Разбира се! Влизай!

Управителката беше едра, набита жена на около 50 години, с кръгло лице. Тя като че ли излъчваше любов и на Ели ѝ се струваше, че сърцето ѝ е достатъчно голямо, за да обича всички страдащи деца на света.

Г-жо Шепърд започна Ели, дали бихте имали нещо против, ако донеса някои дрехи за Джоси? Имам предвид, че не е необходимо тя да знае кой ги е донесъл. Ще съм доволна просто да ви ги дам, за да ѝ ги предадете. Можете да кажете, че са дарение на центъра или каквото прецените.

Възрастната жена се усмихна, когато отбеляза:

Сигурно вече си видяла роклята и гуменките.

Погледът на Ели издаваше възмущение и тя се изтърва:

Как е възможно една майка да бъде толкова безсърдечна и жестока?

Г-жа Шепърд стана сериозна и каза:

Някои майки просто не разпознават подаръка от Бога, когато го получат, Ели. Майката на Джоси един ден ще изпита големи угризения, но точно в момента тя не осъзнава и не вижда накъде я води този път. Нито пък е наша работа тук, в центъра, да я реформираме. *Наша* работа е да осигуряваме нежна, любяща грижа за наранените.

Твоео предложение е любезно и щедро, Ели. Центърът с удоволствие ще приеме всяко дарение от дрехи, които искаш да дадеш.

След като изчака няколко седмици, докато премине радостта от парцаливата дреха, Ели купи за Джоси ментово-зелена рокля. Отпред под яката имаше платка, обградена с прекрасна дантела, на която бяха избродирани нежни розови цветчета.

Джоси така и не разбра от кого е роклята, но когато я показа на мис Ели, жената можа да каже съвсем честно:

Роклята е чудесна, Джоси.

След това Ели наглеждаше дрехите на Джоси. Винаги, когато нещо ѝ се стореше овехтяло, тя купуваше нова дреха и я даваше на г-жа Шепърд.

Бързо измина година и половина от доброволната ѝ работа в центъра. Настъпи Коледа. Децата се радваха на коледната елха и на украсата. Много от тях говореха как ще се приберат по домовете си за празниците. За нейна изненада Джоси заяви:

И аз ще си ходя къщи за празниците, мис Ели.

Жената попита една от медицинските сестри дали това, което детето казва, е вярно, или е само оптимистично преувеличение. Сестрата увери Ели, че е вярно. Майката на Джоси дошла на посещение предишния ден и се уговорила да вземе дъщеря си на Коледа за няколко часа.

След като разговаря със сестрата, Ели отиде до една от масите, на които играеха пет от децата. Три от тях играеха на някаква игра, а две Джоси и Стефани, оцветяваха картинки. Джоси току-що бе обърнала нова страница в коледната оцветителна книжка и Ели я чу да казва лекомислено:

Виж бебето Исус в яслата.

Думите на детето бяха изречени със странен тон, почти подигравателно. Джоси проявяваше своя отчасти високомерен дух, но този път тя бе обезценила нещо свято и това привлече вниманието на Ели.

Жената се постара да оправи нещата. Затова вметна:

Бебето Исус дойде на този свят да умре за нас, за да можем ние да живеем вечно в небето, Джоси.

Детето погледна презрително към небето, завъртя очи и каза по същия високомерен начин:

О, Боже!

Това шокира Ели. Нито едно от децата до този момент не бе използвало Божието име по такъв невнимателен начин. „Но откъде ли е дочула тази фраза?“ запита се тя. С твърд, но спокоен глас тя продължи:

Джоси, не използвай Божието име по този начин!

Джоси се засмя и повтори думите.

Ели никога досега не бе виждала Джоси непокорна на авторитета на възрастните и никак не ѝ хареса това. Беше много лесно думите и тона на детето да се припишат на майката. „Като се има

предвид, че след няколко дни ще си бъде у дома помисли си тя, дали Джоси не се опитва да имитира маниерите на майка си?“

Ели отново се опита да впечатли Джоси със сериозността на поведението ѝ.

Джоси, никога не трябва да използваме Божието име по този начин. Бог нарича това напразно изговаряне на Неговото име.

И Джоси отново повтори същата фраза.

Притеснявайки се за отношението на Джоси, Ели бързо каза:

Джоси, ако още веднъж използваш Божието име по този начин, ще те ударя.

Реакцията ѝ изненада дори самата нея, тъй като до този момент не беше удряла някое от децата. Тъй като не беше омъжена и нямаше собствени деца, тя изобщо никога не беше удряла дете. Какво ли щеше да направи, ако Джоси реши да я изпита?

Не ѝ се наложи да размишлява дълго. Джоси бързо я постави на изпит.

„Ами сега какво да правя? бързо си помисли Ели. Как да ударя дете, на което му остава толкова малко живот? И все пак, ако не осъществя заплахата си, тя ще ме помисли за непоследователна. И какво ще ѝ кажа с това за моя Бог? Че може да нарушава заповедите Му, без да приеме резултатите от това?“

Тя взе решение. Без да проявява гняв, Ели стана от мястото си и два пъти удари Джоси по дупето. Джоси не се разплака. Просто изглеждаше изненадана. Ударите не бяха тежки като тези, които Джоси редовно получаваше по време на постуралния дренаж.

След ударите Ели се обърна към масата, където останалите деца продължаваха да си играят.

Как върви играта? попита тя, сякаш нищо не се беше случило.

Скоро тя и децата бяха погълнати от играта.

След няколко минути Ели забеляза, че Джоси е застанала близо до нея. След това я забеляза да сяда на столчето до Стефани, която все още оцветяваше.

Може ли да оцветявам с теб, Стефани?

Разбира се, Джоси - усмихна се Стефани. Хайде да започнем и двете нови рисунки. Тази почти я свърших.

Ти си избери картинката, която искаш да оцветяваш, Стефани. Аз ще оцветя онази, която не искаш.

Ели бързо отговори:

Това е много благороден жест, Джоси. Гордея се с теб!

Момиченцето я погледна и се усмихна свенливо.

През тази вечер Ели остана, за да сложи децата да спят. Но запази сбогуването си с Джоси за най-накрая.

Тя и детето коленичиха до болничното легло и Ели зачака, докато Джоси се помоли:

„Мили Исусе, благодаря Ти, че дойде на този свят, за да можем вечно да живеем с Теб в небето. Благодаря Ти и за мис Ели. Благослови мама и малкото ми братче, и Стефани, и всички мои приятели. Амин!“

След това се помоли Ели:

„Господи, благодаря Ти за Джоси. Благодаря Ти, че днес я направи толкова любезна, учтива и благородна. Подари ѝ добър сън тази вечер и изпрати ангелите Си до леглото ѝ, защото Те молим в името на Исус. Амин!“

Прегръщайки я, Ели каза:

Обичам те, Джоси.

Тя почувства как малкото дете я целува по бузата:

И аз те обичам, мис Ели. Обичам и Исус.

Ели се питаше какво ли ще е отношението на Джоси след прекарания следобед в дома ѝ? В каква среда ще попадне детето на Коледа? Тя се надяваше семейството да се съобрази, че момиченцето е болно, и да не пуши в негово присъствие. Джоси нямаше нужда от други дразнителни в дробовете си.

Когато Ели дойде в Здравния център седмицата след Коледа, Джоси я дръпна настрана.

Мис Ели, искам да ти дам нещо.

Една закачлива усмивка показваше, че тя иска да сподели нещо специално. Хващайки жената за ръка, детето я заведе до шкафчето, намиращо се до болничното му легло, и отвори вратичката.

Затвори очите си, мис Ели!

Тя прилежно затвори очи.

А сега подай ръката си! заповяда Джоси.

Ели почувства как в ръката ѝ се поставя нещо, което приличаше на верига.

Добре, мис Ели, сега вече можеш да отвориш очите си.

Когато Ели ги отвори, видя в дланта си червена молитвена броница. Тъй като тя беше протестантка, Ели винаги свързаше молитвената броница с ритуалните молитви. Но когато погледна към усмихнатата Джоси, застанала пред нея, тя осъзна, че за това дете молитвената броница представляваше нещо духовно.

Мама ми я даде на Коледа, мис Ели. А пък аз искам да ти я дам на теб!

Но, Джоси, не мога да взема коледния ти подарък!

Момичето се намръщи.

Но аз *искам* да ти я дам! гласът ѝ беше твърд и непреклонен.

На Ели ѝ беше много трудно да свърже броницата с това, което знаеше за поведението на майката на Джоси. Може би за тази жена тя представляваше стъпка в правилната посока, може би сигнализираще осъзнаването на сериозността на състоянието на детето или може би подаръкът бе подтикнат просто от угризение на съвестта. Ели не знаеше. Но знаеше друго: Джоси никога не се беше молила с молитвите, които трябва да бъдат произнесани при всяко зърно от броницата. Съмняваше се, че момиченцето изобщо знае как се използва тя. Но за Джоси броницата представляваше Бог. А на Ели подаръкът на броницата казваше: „Приех твоя Бог. За мен ти си представител на Бога и аз искам да Му дам един специален подарък.“

Това бе един от последните пъти, когато Ели видя Джоси. Както казват децата, Джоси „отиде у дома, в небето.“ Но Ели знае, че според Писанието (1Коринтяни 15:22, 23) детето спи, очаквайки деня на възкресението.

Молитвената броница днес е скъп спомен от посвещението на малкото момиченце на Исус. И Ели осъзнава, че без ужасната болест, наречена кистична фиброза, тя и Джоси може би никога нямаше да се срещнат. И може би Джоси никога нямаше да се срещне и с Исус.

В книжарницата на издателство „Нов живот“ можете да си закупите книги, които биха ви помогнали при справянето с ежедневните трудности и проблеми. Адресът е:

София 1000
ул. „Солунска“ №10
книжарница „Нов живот“
тел.: 980 47 01

За контакти с издателство „Нов живот“:

тел.: 47 04 57; 47 04 54
e-mail: new.life@tradel.net